

Na podlagi tretjega in petega odstavka 17. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 - uradno prečiščeno besedilo, 49/06 - ZMetD in 66/06 - odl. US) izdaja Vlada Republike Slovenije

UREDBO

o emisiji snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(namen)

Ta uredba v skladu z Direktivo Sveta 84/360/EGS z dne 28. junija 1984 o boju proti onesnaževanju zraka iz industrijskih obratov (UL L št. 188 z dne 16. 7. 1984, str. 20), zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta z dne 23. decembra 1991 o standardiziranju in racionaliziranju poročil o izvajanju določenih direktiv, ki se nanašajo na okolje (UL L št. 377 z dne 31. 12. 1991, str. 48), določa ukrepe in postopke za preprečevanje ali zmanjševanje onesnaženosti zraka iz naprav, ukrepe v zvezi z varovanjem zdravja ljudi v okolici naprav, ki kot nepremični viri onesnaževanja zaradi svojega obratovanja povzročajo onesnaževanje zunanjega zraka, ter ukrepe v zvezi z zagotavljanjem varstva ljudi in okolja pred škodljivimi učinki onesnaževanja zunanjega zraka zaradi emisije snovi v zrak iz teh naprav:

- 1. zahteve za obratovanje naprave;
- 2. pogoje za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave;
- 3. zahteve v zvezi s preprečevanjem in zmanjševanjem škodljivih vplivov na zdravje ljudi, ki prebivajo ali se zadržujejo na območju vrednotenja obremenitve zunanjega zraka;
- 4. ocenjevanje kakovosti zunanjega zraka na območju vrednotenja obremenitve zunanjega zraka;
- 5. mejne vrednosti emisije snovi v zrak;
- 6. zahteve v zvezi z mejnimi vrednostmi emisije snovi v zrak in v zvezi z uporabo najboljših razpoložljivih tehnik;
- 7. vrednotenje emisije snovi v zrak;
- 8. ukrepe za preprečevanje in zmanjševanje emisije snovi v zrak;
- 9. pogoje za prilagoditev obstoječih naprav, ki povzročajo emisijo snovi v zrak, in
- 10. prilagoditev obstoječih naprav določbam te uredbe.

2. člen

(pojmi)

Izrazi, uporabljeni v tej uredbi, imajo naslednji pomen:

1. onesnaževanje zunanjega zraka je vnos snovi ali energije posredno ali neposredno v zrak, ki ga povzroči človek in katerega škodljivi učinki so take narave, da ogrožajo zdravje ljudi, poškodujejo žive naravne vire in ekosisteme in materialna sredstva in poslabšajo ali motijo druge rabe okolja;

2. nepremični vir onesnaževanja (v nadaljnjem besedilu: naprava) je nepremična tehnološka enota, za katero je določeno, da lahko povzroča onesnaževanje zunanjega zraka, ker v njej poteka eden ali več določenih tehnoloških procesov in na istem kraju drugi z njimi neposredno tehnološko povezani procesi, ki lahko povzročajo emisijo snovi v zrak.

Za napravo se štejejo tudi objekti za vzrejo živali, ki so vključeni v proizvodno enoto posameznega kmetijskega gospodarstva, in območja za:

- pridobivanje mineralnih surovin,
- obdelavo, predelavo, pretovarjanje ali skladiščenje mineralnih surovin ali njim podobnih materialov,
- predelavo ali obdelavo pred odstranjevanjem trdnih odpadkov v skladu s predpisom, ki ureja ravnanje z odpadki, vključno z vsemi stavbami, gradbenimi inženirskimi objekti in stroji, ki so na območju namenjenimi izkopavanju, obdelavi, predelavi, pretovarjanju ali skladiščenju, pri čemer se emisija snovi v zrak iz motorjev z notranjim zgorevanjem, ki so namenjeni za pogon teh strojev, ne šteje za emisijo snovi iz naprave, če se v njih uporablja gorivo, ki je na trgu dosegljivo končnim uporabnikom.

V zvezi z vrednotenjem emisije snovi se za eno napravo šteje tudi več naprav skupaj, kadar so priključene na skupno napravo za čiščenje odpadnih plinov, pri čemer se vrednoti emisija snovi v zrak na izpustu naprave za čiščenje odpadnih plinov;

3. obstoječa naprava je naprava, ki je bila zgrajena ali je obratovala na dan uveljavitve te uredbe, in naprava, za katero je bilo pred uveljavitvijo te uredbe pridobljeno okoljevarstveno soglasje ali gradbeno dovoljenje;

4. obstoječe območje za pridobivanje mineralnih surovin in obstoječe območje za obdelavo, predelavo, pretovarjanje ali skladiščenje mineralnih surovin, ki se šteje za napravo po tej uredbi, je območje, ki je v skladu s predpisi, ki urejajo rudarjenje, obratovalo na dan uveljavitve te uredbe, in območje, za katerega je bilo pred uveljavitvijo te uredbe pridobljeno okoljevarstveno soglasje ali gradbeno dovoljenje ali izdano dovoljenje za obratovanje v skladu s predpisi, ki urejajo rudarjenje;

5. večja sprememba naprave je vsak poseg v napravo, ki spremeni glavne tehnične značilnosti ali zmogljivost naprave in ima za posledico spremembo proizvodne zmogljivosti naprave za več kot 25 odstotkov vrednosti, za katero je za naprave s to uredbo določen spodnji prag zmogljivosti, pri katerem je treba za obratovanje naprave pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, ali več kot 25 odstotkov zmogljivosti naprave pred spremembo, če s to uredbo za napravo ni določen spodnji prag zmogljivosti, pri katerem je treba za obratovanje naprave pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

Če se zaradi posegov v napravo uvajajo v obratovanje naprave spremembe postopoma, se šteje za večjo spremembo naprave sprememba, pri kateri dosežejo učinki vseh sprememb vrednosti iz prejšnjega odstavka;

6. naprava za čiščenje odpadnih plinov je naprava za obdelavo odpadnih plinov, ki zmanjšuje ali odpravlja njihovo onesnaženost;

7. odpadni plini so plini, ki se izpuščajo iz naprave in so onesnaženi s snovmi v trdnem, tekočem ali plinastem stanju. Prostorninski pretok odpadnih plinov je izražen v kubičnih metrih na uro (m3/h) pri normni temperaturi 273 K in tlaku 101,3 kPa ter po korekciji zaradi vsebnosti vodnih hlapov v dimnih plinih (v nadaljnjem besedilu: pri normnih pogojih);

8. upravljavec naprave je pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki ima v posesti napravo. Za upravljavca naprave se šteje tudi oseba, ki vložijo zahtevo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave pod pogoji iz te uredbe;

9. proizvodna zmogljivost naprave je največja zmogljivost naprave, ki jo opredeli proizvajalec naprave in jo zapiše v tehnično dokumentacijo, namenjeno uporabnikom naprave. Proizvodna zmogljivost naprave se izraža v količini proizvoda, ki nastane v 24 urah obratovanja naprave ali v 1 uri obratovanja, če naprava ne more obratovati neprekinjeno 24 ur, ali kot drug parameter zmogljivosti naprave, kakor je vhodna toplotna moč ali površina območja za izkoriščanje mineralnih surovin, s katerim je določen s to uredbo spodnji prag zmogljivosti naprav, pri katerem je treba pridobiti za gradnjo ali obratovanje naprave okoljevarstveno dovoljenje;

10. kakovost zunanjega zraka je koncentracija snovi v zunanjem zraku, ki je nastala zaradi emisije snovi v zrak in se izraža kot koncentracija snovi, ki je izračunana iz mase snovi v

prostornini zunanjega zraka pri 293,15 K in 101,3 kPa, ali kot masna usedlina snovi, ki se v predpisanem času usede na enoto površine;

11. ocenjevanje kakovosti zunanjega zraka (v nadaljnjem besedilu: ocenjevanje kakovosti) je ocenjevanje kakovosti zraka v skladu s predpisom, ki ureja ohranjanje in izboljšanje kakovosti zunanjega zraka;
12. obstoječa obremenitev zunanjega zraka (v nadaljnjem besedilu: obstoječa obremenitev) je onesnaženost zunanjega zraka na območju vrednotenja obremenitve zunanjega zraka brez vpliva emisije snovi v zrak iz naprave;
13. dodatna obremenitev zunanjega zraka (v nadaljnjem besedilu: dodatna obremenitev) je onesnaženost zunanjega zraka na območju vrednotenja obremenitve zunanjega zraka, ki je posledica samo emisije snovi v zrak iz naprave;
14. celotna obremenitev zunanjega zraka (v nadaljnjem besedilu: celotna obremenitev) je obremenitev zunanjega zraka, izračunana kot vsota obstoječe in dodatne obremenitve;
15. območje vrednotenja obremenitve zunanjega zraka (v nadaljnjem besedilu: območje vrednotenja) je območje v okolici naprave, opredeljeno z zunanjo mejo in s prostorsko opredeljenimi merilnimi mesti, na katerih se ugotavlja celotna obremenitev. Na območju vrednotenja so določena tudi merilna mesta, na katerih se ugotavljajo vrednosti dodatne obremenitve;
16. urna koncentracija je povprečna vrednost vseh koncentracij posamezne snovi v zunanjem zraku, izmerjenih v časovnem intervalu ene ure od polne do polne ure;
17. dnevna koncentracija je povprečna vrednost vseh urnih koncentracij posamezne snovi v zunanjem zraku, izmerjenih v enem dnevu, določena v skladu s predpisi, ki urejajo onesnaževala v zunanjem zraku;
18. 24-urna koncentracija je povprečna vrednost urnih koncentracij posamezne snovi v zunanjem zraku v 24 urah, določena v skladu s predpisi, ki urejajo onesnaževala v zunanjem zraku;
19. letna koncentracija je povprečna vrednost vseh urnih koncentracij posamezne snovi v zunanjem zraku, določena v posameznem letu v skladu s predpisi, ki urejajo onesnaževala v zunanjem zraku;
20. mejna letna koncentracija onesnaževala v zunanjem zraku je koncentracija, določena v skladu s predpisom, ki ureja žveplove okside, dušikove okside, delce in svinec v zunanjem zraku, in v skladu s predpisom, ki ureja benzen in ogljikov monoksid v zunanjem zraku;
21. ciljna letna vrednost onesnaževala v zunanjem zraku je ciljna vrednost, določena v skladu s predpisom, ki ureja arzen, kadmij, živo srebro, nikelj in policiklične aromatske ogljikovode v zunanjem zraku;
22. emisija snovi je izpuščanje ali oddajanje snovi iz posamezne naprave v zrak in se izraža kot:

- koncentracija snovi v odpadnih plinih,

- masni pretok snovi v odpadnih plinih,

- količina vlaken v odpadnih plinih,

- emisijski delež,

- emisijski faktor ali

- število enot vonja zaradi emisije snovi, ki povzroča vonjave;
23. koncentracija snovi v odpadnih plinih (v nadaljnjem besedilu: koncentracija snovi) je masa izpuščenih snovi na enoto prostornine odpadnih plinov pri normnih pogojih, to je pri 273,15 K in 101,3 kPa, ter po odbitku vlage, izražene kot vsebnost pare v odpadnih plinih, razen če ni s to uredbo določeno, da gre za maso izpuščenih snovi na enoto prostornine mokrih odpadnih plinov;
24. masni pretok snovi je masa posamezne snovi ali vsote skupine snovi, ki so izpuščene z odpadnimi plini v eni uri iz vseh izpustov naprave ali iz posameznega izpusta naprave, če je to posebej navedeno;
25. največji masni pretok iz naprave je masni pretok snovi, ki je kot vsota masnih pretokov snovi iz vseh izpustov naprave in masnega pretoka snovi razpršene emisije izračunan ali ocenjen iz podatkov o emisiji snovi za obdobje, v katerem naprava obratuje pri proizvodni zmogljivosti in povzroča največje onesnaževanje zunanjega zraka;
26. količina vlaken v odpadnih plinih (v nadaljnjem besedilu: količina vlaken) je število vlaken, izpuščenih z odpadnimi plini na časovno enoto pri polni zmogljivosti naprave, pri čemer je število vlaken v odpadnih plinih izračunano pri normnih pogojih, to je pri 273,15 K in 101,3 kPa, ter po odbitku vlage, izražene kot vsebnost pare v odpadnih plinih;
27. emisijski faktor je razmerje med maso posamezne snovi ali skupino snovi, izpuščenih z odpadnimi plini, in:

- maso ali energetske vrednostjo posameznega goriva,

- maso surovine, ki se obdeluje v napravi,

- maso reducenta ali drugih dodatkov k zgorevalnemu procesu ali

- maso, prostornino, površino ali število narejenih ali obdelanih izdelkov ali surovine, pri čemer se za maso izpuščenih snovi upošteva masa v vseh odpadnih plinih, izpuščenih iz naprave v enem dnevu, pri obratovanju naprave, ki je glede na onesnaževanje zraka najmanj ugodno;
28. število enot vonja zaradi emisije snovi, ki povzročajo vonjave, (v nadaljnjem besedilu: število enot vonja) je vsebnost snovi na enoto prostornine mokrih odpadnih plinov pri standardnih pogojih, to je pri 293,15 K in 101,3 kPa, ki je izmerjena olfaktometrično in se izraža v številu enot vonja, ki je enako faktorju redčenja odpadnih plinov z običajnim zunanjim zrakom do praga vonja;
29. emisijski delež je razmerje med maso snovi, izpuščene z odpadnimi plini, in maso te snovi ali njenega predhodnika v porabljenem gorivu ali surovini, pri čemer je emisijski delež izražen v odstotkih;
30. stopnja zmanjšanja emisije snovi je razmerje med maso snovi, izpuščene z odpadnimi plini, in maso te snovi v neobdelanih odpadnih plinih, pri čemer je stopnja zmanjšanja emisije snovi izražena v odstotkih. Učinek čiščenja odpadnih plinov v napravi za čiščenje odpadnih plinov, kakor je na primer obdelava odpadnih plinov v napravah za razžveplanje odpadnih plinov ali v napravah za zmanjšanje emisije vonjav, se šteje za stopnjo zmanjšanja emisije snovi;
31. mejna vrednost emisije snovi je vrednost, na podlagi katere se določa čezmerna obremenitev pri oddajanju snovi v zrak iz naprave in se izraža kot:

- mejna koncentracija snovi, mejna količina vlaken ali mejno število enot vonja, pri čemer se mejne vrednosti emisije snovi izražajo kot polurna povprečna vrednost ali dnevna povprečna vrednost,

- mejni masni pretok snovi, pri čemer se mejna vrednost emisije snovi izraža kot masni pretok snovi v eni uri obratovanja naprave,

- mejni emisijski faktor, pri čemer se mejna vrednost emisije snovi izraža kot dnevna povprečna vrednost emisijskega faktorja,

- mejni emisijski delež, pri čemer se mejna vrednost emisije snovi izraža kot dnevna povprečna vrednost emisijskega deleža,

- mejna stopnja zmanjšanja emisije snovi, pri čemer se mejna vrednost emisije snovi izraža kot dnevna povprečna vrednost stopnje zmanjšanja emisije snovi;
32. celotni prah so vsi delci v odpadnih plinih ne glede na njihovo kemično sestavo in velikost;

33. prve meritve so meritve emisije snovi, ki se izvedejo pri prvem zagonu nove naprave ali pri zagonu naprave po rekonstrukciji ali pri prvem zagonu nove ali rekonstruirane čistilne naprave;

34. trajne meritve so meritve emisije snovi, ki se opravljajo s kontinuirnimi merilniki ali z merjenjem trenutnih koncentracij v določenih časovnih presledkih;

35. občasne meritve so meritve emisije snovi v okviru obratovalnega monitoringa emisije snovi, ki se izvajajo med uporabo ali obratovanjem naprave v predpisanih časovnih presledkih;

36. obratovalni monitoring emisije snovi je v skladu s predpisom, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, vzorčenje odpadnih plinov po vnaprej določenem programu, merjenje in vrednotenje parametrov odpadnih plinov med uporabo ali obratovanjem naprave ter ocenjevanje dodatne in z njo povezane celotne obremenitve na območju vrednotenja, če je za napravo tako ocenjevanje določeno v okoljevarstvenem dovoljenju;

37. gorivo, ki je na trgu dosegljivo končnim uporabnikom, je:

- tekoče gorivo v skladu s predpisom, ki ureja kakovost tekočih goriv,

- utekočinjeni naftni plin in zemeljski plin ter drugo plinasto gorivo, če je dosegljivo na trgu končnim uporabnikom v skladu s predpisi, ki urejajo dajanje na trg plinastih goriv, in

- trdno gorivo iz naravnega lesa in trdno gorivo, izdelano iz biomase, premoga ali gorljivih odpadkov, če je dosegljivo na trgu uporabnikom v skladu s predpisom, ki ureja kakovost trdnih goriv;

38. poselitveno območje je območje mestne občine z več kakor 100.000 prebivalci;

39. dnevno povprečje pretoka motornih vozil je pretok vozil, ki se izračuna iz letnih podatkov o prometu cestnih motornih vozil in se izraža v enotah osebnih vozil na dan (v nadaljnjem besedilu: EOV/dan);

40. odvodnik je del naprave, namenjen nadzorovanemu izpuščanju odpadnih plinov iz naprave v zrak;

41. razpršena emisija snovi v zrak je emisija snovi, ki ne nastane zaradi izpuščanja odpadnih plinov iz naprave skozi odvodnik;

42. varovana območja v skladu s predpisi s področja ohranjanja narave so zavarovana območja, območja Natura 2000 in potencialna območja Natura 2000, naravne vrednote in ekološko pomembna območja v skladu s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave;

43. ekosistem so habitatni tipi in habitatni rastlinskih in živalskih vrst na varovanih območjih v skladu s predpisi s področja ohranjanja narave;

44. najboljše referenčne razpoložljive tehnike so tehnike iz Referenčnih dokumentov o najboljših razpoložljivih tehnikah, ki jih za posamezno vrsto naprav izdaja Evropska komisija v skladu z drugim odstavkom 16. člena Direktive Sveta 96/61/ES z dne 24. septembra 1996 o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja okolja (UL L št. 257 z dne 10. 10. 1996, str. 26), zadnjič spremenjene z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 166/2006 z dne 18. januarja 2006 o Evropskem registru izpustov in prenosov onesnaževal ter spremembi direktiv Sveta 91/689/EGS in 96/61/ES (UL L št. 33 z dne 4. 2. 2006, str. 1).

3. člen

(opredelitev naprave in uporaba določb te uredbe)

(1) Določbe te uredbe se uporabljajo za emisijo snovi iz naprav, določenih v prilogi 1, ki je sestavni del te uredbe, in drugih naprav, če zaradi njihovega obratovanja nastaja onesnaženost zunanjega zraka zaradi emisije snovi iz priloge 2, ki je sestavni del te uredbe.

(2) Podrobneje so naprave iz prejšnjega odstavka opredeljene v preglednici iz priloge 4, ki je sestavni del te uredbe, pri čemer se za emisijo snovi iz naprave šteje emisija snovi zaradi poteka tehnoloških procesov, ki so značilni za posamezno skupino naprav, v katero se razvršča naprava, in emisija snovi iz drugih procesov, ki potekajo na območju naprave in so s procesom naprave tehnološko neposredno povezani.

(3) V zvezi z emisijo snovi se v skladu s to uredbo šteje za eno napravo več naprav, ki se razvrščajo v isto skupino naprav iz preglednice priloge 4 te uredbe, če:

- naprave upravlja isti upravljavec naprave,

- naprave obratujejo zaradi istega namena,

- so naprave na istem funkcionalno zaokroženem območju in uporabljajo isto infrastrukturo za prevoz blaga, dobavo elektrike in drugih energentov ali oskrbo z vodo,

- je za to skupino naprav v preglednici iz priloge 4 te uredbe določen spodnji prag zmogljivosti, pri katerem je treba za obratovanje naprave pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

(4) Če na istem funkcionalno zaokroženem območju obratuje več naprav, ki se v skladu s določbami prejšnjega odstavka ne štejejo za eno napravo, je treba k emisiji snovi iz posamezne naprave prišteti emisijo snovi iz vseh drugih procesov, ki potekajo na tem območju, če so s procesom posamezne naprave tehnološko neposredno povezani.

(5) Če za posamezno skupino naprav iz preglednice priloge 4 te uredbe poseben predpis ureja mejne vrednosti emisije snovi, vrednotenje emisije snovi, prepovedi, omejitve ali ukrepe preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi ali zadeve v zvezi z okoljevarstvenim dovoljenjem ter prilagoditvijo obstoječih naprav, se v zvezi s temi zadevami določbe te uredbe ne uporabljajo.

(6) Za emisijo snovi iz posamezne vrste naprav iz preglednice priloge 4 te uredbe, za katero poseben predpis iz prejšnjega odstavka ne določa mejnih vrednosti emisije snovi, velja mejna vrednost emisije snovi, določena s to uredbo, za posamezne zadeve v zvezi z vrednotenjem emisije snovi, prepovedmi, omejitvami in ukrepi preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi ali zadeve v zvezi z okoljevarstvenim dovoljenjem ter prilagoditvijo obstoječih naprav, ki niso urejena v predpisu iz prejšnjega odstavka, pa določbe te uredbe.

4. člen

(izjeme)

(1) Določbe te uredbe se ne uporabljajo za emisijo snovi, ki nastaja pri:

1. uporabi malih kurilnih naprav, opredeljenih v predpisu, ki ureja emisijo snovi v zrak iz malih in srednjih kurilnih naprav;

2. uporabi goriv v motorjih z notranjim zgorevanjem, če gre za tekoča ali plinasta goriva, ki so na trgu dosegljiva končnim uporabnikom, in ne gre za motorje iz predpisa, ki ureja emisijo snovi v zrak iz nepremičnih plinskih turbin z vhodno toplotno močjo manj kot 50 MW in nepremičnih motorjev z notranjim zgorevanjem;

3. gorenju biomase na prostem;

4. aerobni razgradnji biološko razgradljivih snovi na prostem razen v napravah za proizvodnjo komposta ali v drugih napravah za biološko obdelavo odpadkov;

5. anaerobni razgradnji biološko razgradljivih snovi na prostem in na odlagališčih odpadkov v skladu s predpisom, ki ureja odlaganje odpadkov;

6. gradbenih delih na prostem razen, če gre za emisijo snovi, ki nastaja na območju za pridobivanje mineralnih surovin, območju za obdelavo, predelavo ali skladiščenje mineralnih surovin ali območju za predelavo ali odstranjevanje odpadkov v skladu s predpisom, ki ureja ravnanje z odpadki, in

7. obratovanju naprav, ki so namenjene obrambi države.

(2) Ta uredba se ne uporablja za mejne vrednosti vonjav, vrednotenje vonjav in prepovedi, omejitve in ukrepe v zvezi s preprečevanjem in zmanjševanjem vonjav, ki jih povzroča emisija snovi.

(3) Ta uredba se ne uporablja za izpuščanje radioaktivnih snovi v zrak, ki nastaja pri emisiji snovi v zrak iz naprav.

II. OBRATOVANJE NAPRAVE

5. člen

(izpolnjevanje zahtev pri obratovanju naprave)

- (1) Upravljavec naprave mora zagotoviti, da naprava obratuje v skladu z zahtevami te uredbe.
- (2) Naprava obratuje v skladu z zahtevami te uredbe, če so pri njenem obratovanju izpolnjeni naslednji pogoji:
1. obratovanje naprave ne vpliva škodljivo na zdravje ljudi, ki prebivajo ali se zadržujejo v okolici naprave, pri čemer se šteje, da naprava vpliva škodljivo na zdravje ljudi, če:
- višina odvodnika odpadnih plinov ni v skladu z zahtevami iz priloge 3, ki je sestavni del te uredbe, ali
 - njena emisija snovi skupaj z emisijo snovi iz drugih naprav povzroča preseganje mejnih in ciljnih vrednosti kakovosti zunanega zraka na območju vrednotenja, določenega za to napravo;
2. obratovanje naprave zagotavlja varstvo ljudi in okolja pred škodljivim učinki onesnaževanja zraka zaradi emisije snovi, pri čemer se šteje, da naprava izpolnjuje te zahteve, če ne povzroča čezmerne obremenitve okolja zaradi preseganja mejnih vrednosti emisije snovi, določenih s to uredbo ali s posebnimi predpisi iz petega odstavka 3. člena te uredbe;
3. obratovanje naprave je v zvezi s prepovedmi, omejitvami in ukrepi preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi v skladu z zahtevami te uredbe in zahtevami posebnih predpisov iz petega odstavka 3. člena te uredbe, če se ti predpisi nanašajo na napravo;
4. za obratovanje naprave je pridobljeno okoljevarstveno dovoljenje, če je njegova pridobitev za obratovanje naprave s to uredbo predpisana, in
5. zagotovljeno je izvajanje obratovalnega monitoringa emisije snovi v skladu s predpisom, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, ali v skladu s programom obratovalnega monitoringa emisije snovi, ki je določen z okoljevarstvenim dovoljenjem, če je pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave s to uredbo predpisana.

III. PRIDOBITEV OKOLJEVARSTVENEGA DOVOLJENJA

6. člen

(okoljevarstveno dovoljenje)

- (1) Za obratovanje naprave, za katero je iz projektne ali tehnične dokumentacije razvidno, da bo na istem kraju obratovala vključno s poskusnim obratovanjem več kakor 12 mesecev, je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, če se naprava uvršča med naprave iz:
- 1. stolpca preglednice priloge 4 te uredbe,
 - 1. in 2. stolpca preglednice priloge 4 te uredbe ali
 - 2. stolpca preglednice priloge 4 te uredbe, če je za njo ali za napravo, katere sestavni del je naprava iz 2. stolpca preglednice priloge 4 te uredbe, treba pridobiti okoljevarstveno soglasje v skladu s predpisom, ki ureja vrste posegov v okolje, za katere je potrebna presoja vplivov na okolje.
- (2) Okoljevarstveno dovoljenje je treba pridobiti tudi za obratovanje vseh naprav, ki se uvrščajo med naprave iz skupine 8 iz preglednice priloge 4 te uredbe, razen če na istem kraju obratujejo manj kakor 12 mesecev po njihovi postavitvi. Za naprave, ki se uvrščajo med naprave iz skupin 2.9, 2.10 v stolpcu 2, 7.4, 7.5, 7.21, 7.24, 9.1, od 9.3 do 9.8 in od 9.11 do 9.33 iz preglednice v prilogi 4 te uredbe, je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, če naprave obratujejo zaradi izvajanja gospodarske dejavnosti ali jih upravlja oseba, ki opravlja s temi napravami gospodarsko dejavnost, ali če te naprave obratujejo zaradi obratovanja ali v okviru obratovanja drugih naprav, ki obratujejo zaradi izvajanja gospodarske dejavnosti.
- (3) Če je v preglednici priloge 4 te uredbe za posamezno skupino naprav določen spodnji prag zmogljivosti naprave, pri katerem je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, se za zmogljivost naprave upošteva proizvodna zmogljivost naprave.
- (4) Okoljevarstveno dovoljenje je treba pridobiti tudi za obratovanje več istovrstnih naprav, ki jih upravlja isti upravljavec naprave in so glede na kraj in glede na obratovanje med seboj povezane, na primer z uporabo istih objektov prometne ali energetske infrastrukture, če vsota njihovih proizvodnih zmogljivosti dosega ali presega spodnji prag zmogljivost naprave, določen v preglednici priloge 4 te uredbe, in so izpolnjeni naslednji pogoji:
- naprave so na istem kraju,
 - naprave so priključene na skupno prometno, energetsko ali drugo infrastrukturo in
 - naprave so tehnološko med seboj primerljive.
- (5) Pod pogoji iz prvega odstavka tega člena je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje tudi za vsako večjo spremembo naprave iz prvega, drugega in četrtega odstavka tega člena.
- (6) Pri podaljšanju okoljevarstvenega dovoljenja naprav iz prvega, drugega in četrtega odstavka tega člena se uporabljajo določbe te uredbe, ki veljajo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, razen za zadeve, ki so s to uredbo v zvezi s podaljšanjem okoljevarstvenega dovoljenja posebej urejene.
- (7) V okoljevarstveno dovoljenje je treba vključiti:
- 1. vse dele naprave ali stopnje procesa, ki so potrebni za obratovanje ali potekajo med obratovanjem naprave;
 - 2. vse pomožne naprave, ki so povezane z deli naprave, ali s procesom, ki poteka v napravi, če so glede na kraj umestitve ali svoje obratovanje pomembne za
- nastanek škodljivih vplivov na okolje,
 - varstvo pred škodljivim vplivom na okolje ali
 - nastanek drugih tveganj ali pomembnih motenj v obratovanju naprave.
- (8) Za napravo, s katero so povezane pomožne naprave ali jo sestavlja več delov, za katere je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po merilih iz preglednice priloge 4 te uredbe, je treba pridobiti eno okoljevarstveno dovoljenje.
- (9) Okoljevarstvenega dovoljenja ni treba pridobiti za obratovanje naprave, katere namen je raziskava, razvoj ali preskušanje novih surovin, goriv, proizvodov ali procesov v obsegu, ki je značilen za laboratorijsko ali poskusno obratovanje naprave, pri čemer se za tako obratovanje šteje obratovanje naprave, ki traja največ tri leta in zagotavlja zadostno količino proizvodov, da jih preskusijo tretje osebe pred sprejemom odločitve o dajanju proizvodov v promet ali njihovo nadaljnje preskušanje ali razvoj.

7. člen

(vsebina okoljevarstvenega dovoljenja)

- (1) Okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega člena izda ministrstvo, pristojno za okolje, (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo) upravljavcu naprave, če je iz vloge in dokumentacije, priložene k vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, razvidno, da bodo pri obratovanju naprave izpolnjene zahteve iz 5. člena te uredbe.
- (2) V okoljevarstvenem dovoljenju ministrstvo določi:
- 1. vrsto naprave, za katero velja dovoljenje;

- 2. lokacijo naprave, lokacije odvodnikov odpadnih plinov in njihove višine ter z odvodniki povezana merilna mesta;
- 3. proizvodno zmogljivost naprave in vrsto tehnološkega procesa, zaradi katerega naprava povzroča emisijo snovi;
- 4. vrsto goriva in parametre njegove kakovosti, če gre za napravo, v kateri se pridobiva toplota ali sproizvajata elektrika in toplota;
- 5. vrsto mineralnih surovin, polizdelkov ali izdelkov, ki se v napravi predelujejo ali obdelujejo;
- 6. mejni masni pretok ali mejno koncentracijo, če največji masni pretok presega mejni masni pretok, razen, če je za posamezno napravo s posebnim predpisom, ki ureja emisijo snovi iz teh naprav, določeno, da je treba določiti mejni masni pretok in mejno koncentracijo;
- 7. največje masne pretoke snovi iz naprave;
- 8. snovi, ki so vključene v seznam meritev prvih meritev in obratovalnega monitoringa emisije snovi;
- 9. program prvih meritev in program obratovalnega monitoringa emisije snovi;
- 10. pogoje za obratovanje naprav za čiščenje odpadnih plinov in druge pogoje obratovanja naprave, povezane s preprečevanjem in zmanjševanjem emisije snovi;
- 11. pogoje v zvezi s poslovnikom in vodenjem obratovalnega dnevnika naprave za čiščenje odpadnih plinov;
- 12. ukrepe v zvezi s preprečevanjem in zmanjševanjem emisije snovi, zlasti razpršene emisije snovi iz naprave;
- 13. čas veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja, pogoje v zvezi z njegovim podaljšanjem in druge pogoje v zvezi z obratovanjem naprave, ki imajo vpliv na okolje zaradi emisije snovi.

(3) V zvezi z onesnaževanjem zunanjega zraka zaradi emisije snovi iz naprave se v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi:

- 1. območje vrednotenja in merilna mesta na tem območju, na katerih je treba ocenjevati obstoječo, dodatno in celotno obremenitev,
 - 2. vrednosti obstoječe obremenitve in največje dodatne in z njo povezane celotne obremenitve na območju vrednotenja,
 - 3. za vsak odvodnik naprave posebej največje letne prostorninske pretoke odpadnih plinov in največje masne pretoke snovi, ki zagotavljajo, da največja dodatna in z njo povezana celotna obremenitev na območju vrednotenja ni presežena, če gre za napravo, za katero je treba izdelovati analizo obremenitev na območju vrednotenja, in
 - 4. program ocenjevanja dodatne in z njo povezane celotne obremenitve, ki ga mora upravljavec naprave v skladu z 18. členom te uredbe izvajati na območju vrednotenja.
- (4) Če pri zagonu ali zaustavitvi naprave ni mogoče preprečiti prekoračitve 2-kratnika mejne vrednosti emisije snovi, je treba v okoljevarstvenem dovoljenju določiti postopke, pri katerih:
- je treba napravo za čiščenje odpadnih plinov iz varnostnih razlogov zaobiti (nevarnost vžiga, zamašitve ali korozije),
 - naprava za čiščenje odpadnih plinov lahko obratuje, čeprav zaradi premajhnega pretoka odpadnih plinov ni popolnoma učinkovita, ali
 - zajemanje in čiščenje odpadnih plinov med polnjenjem ali praznjenjem vhodnih surovin pri nekontinuiranih proizvodnih procesih ni izvedljivo ali pa ne dovolj učinkovito.

(5) Če se v napravi iz točke 3.15, 4.1j, 4.1k, 4.10, 5.1, 5.2, 10.8 in 10.9 iz preglednice priloge 4 te uredbe uporabljajo hlapna organska topila ali halogenirana hlapna organska topila in je treba za obratovanje take naprave pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s to uredbo ali v skladu s predpisom, ki ureja mejne vrednosti emisije hlapnih organskih spojin v zrak iz naprav, v katerih se uporabljajo organska topila, ali v skladu s predpisom, ki ureja mejne vrednosti emisije hlapnih organskih spojin v zrak iz naprav, v katerih se uporabljajo halogenirana organska topila, se v okoljevarstvenem dovoljenju poleg vsebin iz drugega in tretjega odstavka tega člena določijo za hlapne organske spojine ali halogenirane hlapne organske spojine tudi:

- ukrepi za preprečevanje in zmanjševanje emisije in čiščenje odpadnih plinov in rok nadomestitve nevarnih snovi z manj škodljivimi snovmi,
- največja letna količina nezajete in celotne emisije snovi,
- največji masni pretok iz naprave in največje masne pretoke iz posameznih izpustov naprave,
- največji urni prostorninski pretok odpadnih plinov pri posameznih izpustih,
- največja letna količina nevarnih snovi v odpadnih plinih, izračunana na podlagi največjih letnih količin nezajete in celotne emisije hlapnih organskih spojin in halogeniranih hlapnih organskih spojin in predpisanih mejnih vrednosti,
- pogoji za obratovanje naprav za čiščenje odpadnih plinov in drugi pogoji obratovanja naprave,
- izjeme v zvezi z izvajanjem meritev organskih topil v odpadnih plinih in
- rok nadomestitve nevarnih snovi z manj škodljivimi snovmi in varnostni ukrepi v zvezi z ravnanjem z nevarnimi snovmi v skladu s predpisom, ki ureja mejne vrednosti emisije hlapnih organskih spojin v zrak iz naprav, v katerih se uporabljajo organska topila, in s predpisom, ki ureja mejne vrednosti emisije hlapnih organskih spojin v zrak iz naprav, v katerih se uporabljajo halogenirana organska topila.

(6) Pri ugotavljanju izpolnjevanja pogojev naprav iz prejšnjega odstavka ministrstvo upošteva tudi navodila Evropske komisije o priporočenih tehnologijah uporabe hlapnih organskih spojin, ki povzročajo najmanjšo emisijo snovi, in o možnostih nadomeščanja hlapnih organskih spojin z drugimi snovmi.

(7) V dokumentaciji, ki je priložena k vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, morajo biti navedeni podatki in izračuni za določitev vsebin iz drugega in tretjega odstavka tega člena, in priložena morajo biti tudi strokovna izhodišča izvajalcev obratovalnega monitoringa emisije snovi za določitev vsebin iz 7. in 8. točke drugega odstavka tega člena in vsebin iz prejšnjega odstavka.

(8) Vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja se zavrne, če je iz dokumentacije, priložene k vlogi, razvidno, da upravljavec naprave ne more zagotoviti izpolnjevanja zahtev iz 1., 2. in 3. točke drugega odstavka 5. člena te uredbe.

(9) Obliko in vsebino vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja objavi ministrstvo v elektronski obliki na svojih spletnih straneh.

8. člen

(naprave, ki povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega)

Če se naprava uvršča med naprave, ki povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, se za njeno obratovanje izda okoljevarstveno dovoljenje v skladu s predpisom, ki ureja vrste dejavnosti in naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, če obratovanje naprave izpolnjuje zahteve te uredbe.

III.a Zahteve v zvezi s kakovostjo zunanjega zraka

9. člen

(kakovost, ocenjena na podlagi koncentracije snovi)

(1) Vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja se zavrne, če ocenjena obstoječa obremenitev ali vsota obstoječe in dodatne obremenitve razvidno kaže, da je na katerem koli merilnem mestu na območju vrednotenja za snov, za katero je predpisana mejna letna koncentracija ali ciljna letna vrednost v zunanjem zraku, ugotovljeno, da njena koncentracija v zunanjem zraku zaradi emisije iz naprave presega katerokoli mejno koncentracijo ali ciljno vrednost, določeno v predpisu, ki ureja koncentracijo te snovi v zunanjem zraku.

(2) Vloga za podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja se zavrne, če je iz ocenjevanja celotne obremenitve razvidno, da so za katerokoli merilno mesto na območju vrednotenja izpolnjeni pogoji iz prejšnjega odstavka.

(3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena se okoljevarstveno dovoljenje izda, če iz dokumentacije, ki je priložena k vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, izhaja, da je za snovi, zaradi katerih je na območju vrednotenja presežena mejna letna koncentracija ali ciljna letna vrednost v zunanjem zraku, potekel rok, po katerem je treba te mejne letne koncentracije ali ciljne letne vrednosti v zunanjem zraku upoštevati, če:

1. dodatna obremenitev na nobenem merilnem mestu na območju vrednotenja zaradi emisije teh snovi ne presega 3 odstotkov predpisane mejne letne koncentracije ali ciljne letne vrednosti v zunanjem zraku, ali

2. je v skladu s predpisom, ki ureja ukrepe za ohranjanje in izboljšanje kakovosti zunanjega zraka, sprejet program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi iz drugih naprav ali virov onesnaževanja zraka, ki vplivajo na celotno obremenitev na območju vrednotenja, ki kaže, da za te snovi mejne letne koncentracije oziroma ciljne letne vrednosti v zunanjem zraku ne bodo presežene najpozneje 36 mesecev po začetku obratovanja naprave ali po podaljšanju okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena se okoljevarstveno dovoljenje izda tudi, če je iz dokumentacije, ki je priložena k vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, razvidno, da za snovi, zaradi katerih je na območju vrednotenja presežena mejna letna koncentracija ali ciljna letna vrednost v zunanjem zraku, še ni potekel rok, po katerem je treba te mejne letne koncentracije ali ciljne letne vrednosti v zunanjem zraku upoštevati, če:

1. dodatna obremenitev na katerikoli parceli na območju vrednotenja od dne, do katerega ta rok poteče, ne prispeva več kakor 3 odstotkov k celotni obremenitvi, ali

2. je v skladu s predpisom, ki ureja ukrepe za ohranjanje in izboljšanje kakovosti zunanjega zraka, sprejet program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi iz drugih naprav ali virov onesnaževanja zraka, ki vplivajo na celotno obremenitev na območju vrednotenja, iz katerega je razvidno, da za te snovi mejne letne koncentracije ali ciljne letne vrednosti v zunanjem zraku ne bodo več presežene najpozneje 36 mesecev po roku, do katerega je treba te mejne letne koncentracije ali ciljne letne vrednosti v zunanjem zraku upoštevati.

(5) Kot dokazila o izpolnjevanju zahtev iz 2. točke tretjega odstavka tega člena in 2. točke prejšnjega odstavka mora dokumentacija, ki je priložena k vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, vsebovati predlog ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi, ki bodo izvedeni pred rokom iz prejšnjega odstavka, in podatke o ukrepih preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi za druge naprave, ki z emisijo snovi vplivajo na kakovost zunanjega zraka na območju vrednotenja, vključno s podatki o morebitnem prenehanju obratovanja teh naprav ali spremembi tehnološkega procesa v njih, ki bistveno vpliva na kakovost zunanjega zraka.

10. člen

(kakovost, ocenjena na podlagi meril za varstvo ekosistemov)

(1) Vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja se zavrne, če je na katerem koli merilnem mestu na območju vrednotenja, določenega za to napravo, iz ocenjene vrednosti obstoječe obremenitve ali vsote obstoječe in dodatne obremenitve razvidno, da je zunanji zrak na tem območju v skladu s predpisom, ki ureja žveplove okside, dušikove okside, delce in svinec v zunanjem zraku, čezmerno onesnažen zaradi preseganja:

1. mejne letne koncentracije za žveplove okside, določene za varstvo ekosistemov, če je območje vrednotenja ali njegov del na varovanem območju v skladu s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave, ali

2. mejne letne koncentracije za dušikove okside ali mejne zimske koncentracije dušikovih oksidov za obdobje od 1. oktobra do 31. marca, ki sta določeni za varstvo ekosistemov, če je območje vrednotenja ali njegov del na varovanem območju v skladu s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave.

(2) Vloga za podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja se zavrne, če ocenjevanje celotne obremenitve pokaže, da za katero koli merilno mesto na območju vrednotenja, določenem za to napravo, za zunanji zrak niso izpolnjeni pogoji iz prejšnjega odstavka.

(3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena se okoljevarstveno dovoljenje izda, če je iz dokumentacije, ki je priložena k vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, razvidno, da:

- letna koncentracija, ocenjena kot dodatna obremenitev, na nobenem merilnem mestu na območju vrednotenja ne presega 2 mi g/m3 za žveplove okside in 3 mi g/m3 za dušikove okside, ali

- je v skladu s predpisom, ki ureja ukrepe za ohranjanje in izboljšanje kakovosti zunanjega zraka, sprejet program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi iz drugih naprav in drugih virov onesnaževanja zunanjega zraka, ki niso naprave po tej uredbi in vplivajo na celotno obremenitev na območju vrednotenja, pri čemer je iz tega programa ukrepov izhaja, da zunanji zrak na tem območju ne bo več čezmerno onesnažen:

- za žveplove okside najpozneje 12 mesecev po začetku obratovanja naprave ali po podaljšanju okoljevarstvenega dovoljenja,

- za dušikove okside najpozneje 36 mesecev po začetku obratovanja naprave ali po podaljšanju okoljevarstvenega dovoljenja.

III.b Ocenjevanje kakovosti zunanjega zraka

11. člen

(ocenjevanje kakovosti zunanjega zraka)

(1) Za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja mora upravljavec naprave zagotoviti ocenjevanje obstoječe in dodatne obremenitve in na podlagi analize obremenitve na območju vrednotenja dokazati izpolnjevanje pogojev za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja v zvezi s kakovostjo zunanjega zraka na območju vrednotenja iz 9. in 10. člena te uredbe.

(2) Za podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja mora upravljavec naprave zagotoviti ocenjevanje celotne in dodatne obremenitve in na podlagi analize obremenitve na območju vrednotenja dokazati izpolnjevanje pogojev za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja v zvezi s kakovostjo zunanjega zraka na območju vrednotenja iz 9. in 10. člena te uredbe.

(3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena upravljavcu naprave ni treba dokazovati izpolnjevanja pogojev v zvezi s kakovostjo zunanjega zraka na območju vrednotenja v skladu z določbami 9. in 10. člena te uredbe, če:

1. največji masni pretok posamezne snovi iz naprave ne presega najmanjše vrednosti, določene za masni pretok te snovi v odpadnih plinih v prilogi 5, ki je sestavni del te uredbe, in

2. ocenjena vrednost masnega pretoka razpršene emisije snovi iz naprave za posamezno snov ne presega 10 odstotkov najmanjše vrednosti masnega pretoka te snovi v odpadnih plinih iz prejšnje alinee.

(4) Če gre za večjo spremembo naprave, je treba za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja zagotoviti ocenjevanje obstoječe in dodatne obremenitve in dokazati izpolnjevanje pogojev za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja v zvezi s kakovostjo zunanjega zraka na območju vrednotenja v skladu z določbami 9. in 10. člena te uredbe, če vsota celotne emisije snovi, vključno z razpršeno emisijo snovi iz naprave iz spremenjenega dela naprave in iz drugih nespremenjenih delov naprave, presega vrednosti iz 1. ali 2. točke prejšnjega odstavka.

12. člen

(ocenjevanje obstoječe obremenitve zunanjega zraka)

(1) Upravljavec naprave mora zagotoviti ocenjevanje obstoječe obremenitve za snov, ki obremenjuje zunanji zrak zaradi emisije iz naprave in za katero je s to uredbo določena mejna vrednost emisije, če je:

1. za to snov predpisana mejna letna koncentracija in je najmanj na enem merilnem mestu na območju vrednotenja obstoječa obremenitev zaradi obratovanja druge naprave ali drugega vira onesnaževanja, ki ni naprava po tej uredbi, zaradi te snovi večja od spodnjega ocenjevalnega praga, določenega v skladu s predpisom, ki ureja koncentracijo te snovi v zunanjem zraku, ali

2. ta snov arzen, svinec, kadmij, nikelj ali živo srebro in na območju, katerega radij je dvakrat večji od radija območja vrednotenja, obratuje najmanj ena naprava, pri kateri urni povprečni masni pretok te snovi na katerem koli odvodniku, izračunan za 8.760 ur obratovanja naprave, presega vrednosti urnega masnega pretoka snovi, ki so za to snov glede na višino odvodnika,

določene na diagramu v prilogi 5 k tej uredbi.

(2) Pri izvedbi meritev v okviru ocenjevanja obstoječe obremenitve je treba zagotoviti, da določitev glavnih smeri vetrov in izbira merilnih mest na območju vrednotenja zagotavlja verodostojno ocenjevanje deleža, ki ga k obstoječi obremenitvi prispevajo druge naprave, ki vplivajo na kakovost zraka na tem območju.

(3) Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena upravljavcu naprave ni treba zagotoviti ocenjevanja obstoječe obremenitve za snov, za katero je določena mejna letna koncentracija ali ciljna letna vrednost v zunanjem zraku, če je na podlagi podatkov predhodnih ocenjevanj kakovosti zunanjega zraka za največjo obstoječo obremenitev zaradi te snovi na območju vrednotenja ugotovljeno, da:

- 1. je letna vrednost v zunanjem zraku manjša od 85 odstotkov ciljne letne vrednosti v zunanjem zraku, določene za to snov v skladu s predpisom, ki ureja koncentracijo arzena, kadmija, živega srebra, niklja in policikličnih aromatskih ogljikovodikov v zunanjem zraku;
- 2. je letna koncentracije manjša od 85 odstotkov mejne letne koncentracije snovi v zunanjem zraku, določene za to snov v skladu s predpisom, ki ureja koncentracijo žveplovih oksidov, dušikovih oksidov, delcev, svinca in benzena v zunanjem zraku;
- 3. je največja 24-urna koncentracija snovi iz prejšnje točke manjša od 95 odstotkov mejne dnevne koncentracije snovi v zunanjem zraku, razen za delce PM(10);
- 4. je največja urna koncentracija snovi iz 2. točke tega odstavka manjša od 95 odstotkov mejne urne koncentracije snovi v zunanjem zraku in
- 5. 24-urna koncentracija v zadnjih treh letih ni presegla mejne 24 urne koncentracije več kakor 15 krat letno, če gre za delce PM(10).

(4) Določbe prejšnjega odstavka se ne uporabljajo, če gre za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za napravo, pri kateri ocenjeni masni pretok razpršene emisije snovi presega 10 odstotkov najmanjše vrednosti masnega pretoka snovi v odpadnih plinih iz priloge 5 k tej uredbi.

(5) Za predhodna ocenjevanja kakovosti zunanjega zraka iz tretjega odstavka tega člena se štejejo ocenjevanja, ki so opravljena v skladu z določbami te uredbe v preteklih treh letih ali ocenjevanja, katerih izvedbo je zagotovilo ministrstvo v okviru monitoringa stanja okolja v preteklih treh letih.

13. člen

(izvedba ocenjevanja obstoječe obremenitve)

- (1) Ocenjevanje obstoječe obremenitve je treba na območju vrednotenja izvajati z meritvami po merilnih metodah in na način iz predpisa, ki ureja monitoring kakovosti zunanjega zraka.
- (2) Ocenjevanje obstoječe obremenitve je treba izvajati po programu ocenjevanja obstoječe obremenitve, ki ga pripravi upravljavec naprave, njegovo skladnost z določbami te uredbe pa potrdi ministrstvo z odločbo.
- (3) Upravljavec naprave mora predložiti predlog programa ocenjevanja obstoječe obremenitve ministrstvu v potrditev. Program ocenjevanja obstoječe obremenitve mora upravljavec naprave vložiti skupaj z vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.
- (4) S programom ocenjevanja obstoječe obremenitve se določi:
 - 1. območje vrednotenja,
 - 2. merilna mesta na območju vrednotenja, na katerih je treba vrednotiti obstoječo obremenitev,
 - 3. druge naprave, ki vplivajo na kakovost zraka na območju vrednotenja,
 - 4. druge vire onesnaževanja, ki niso naprave po tej uredbi, vendar vplivajo na kakovost zraka na območju vrednotenja,
 - 5. obdobje izvajanja meritev,
 - 6. pogostost izvajanja meritev,
 - 7. čas trajanja posameznih meritev glede na vrsto naprav, ki vplivajo na kakovost zraka na območju vrednotenja, in glede na višino njihovega odvodnika odpadnih plinov,
 - 8. upoštevanje meteoroloških razmer pri izvajanju meritev.
- (5) Obdobje izvajanja meritev kakovosti zunanjega zraka v okviru programa ocenjevanja obstoječe obremenitve praviloma ne sme biti krajše od 1 leta, razen če gre za napravo, ki obratuje sezonsko, vendar zanjo obdobje izvajanja meritev ni krajše od 6 mesecev.
- (6) Izvajanje meritev v okviru programa ocenjevanja obstoječe obremenitve se za posamezno snov lahko ne prej kakor po 6 mesecih prekine in nadaljnje merjenje obstoječe obremenitve opusti, če se na podlagi rezultatov meritev izkaže, da so na kraju največje obstoječe obremenitve na območju vrednotenja izpolnjeni pogoji iz tretjega odstavka prejšnjega člena.
- (7) Rezultati meritev se za vsako od snovi, za katere je določena mejna koncentracija v zunanjem zraku, vrednotijo na podlagi povprečne izmerjene vrednosti v najmanjšem časovnem intervalu, za katerega je določena mejna vrednost, za vsakega od merilnih mest, določenega za vrednotenje obstoječe obremenitve posebej, ne glede na to, ali gre za trajno ali občasno merjenje kakovosti zunanjega zraka.
- (8) Iz rezultatov meritev je treba za vsakega od merilnih mest, določenega za vrednotenje obstoječe obremenitve, ter za vsako snov, za katero se izvaja program ocenjevanja obstoječe obremenitve, izračunati:

- 1. letno vrednost obstoječe obremenitve, izraženo kot letno koncentracijo, izračunano iz urnih koncentracij;
- 2. dnevno vrednost obstoječe obremenitve, izraženo kot število dni, v katerih je 24-urna koncentracija presegla mejno dnevno koncentracijo v zunanjem zraku;
- 3. urno vrednost obstoječe obremenitve, izraženo kot število ur, v katerih je urna koncentracija večja od mejne urne koncentracije v zunanjem zraku, in
- 4. največjo dnevno koncentracijo in
- 5. največjo urno koncentracijo.
- (9) Če je za posamezno snov treba v skladu z določbami 9. in 10. člena te uredbe ovrednotiti samo letno in dnevno ali 24-urno vrednost koncentracije snovi v zunanjem zraku, se ne glede na določbe prejšnjega odstavka za to snov na podlagi rezultatov meritev ne izračunava največje urne koncentracije pri vrednotenju obstoječe obremenitve.

14. člen

(določitev območja vrednotenja)

- (1) Območje vrednotenja je površina kroga s središčem na kraju izpusta na odvodniku odpadnih plinov in radijem, ki je 50-krat večji od višine odvodnika odpadnih plinov.
- (2) Če se na podlagi rezultatov ocenjevanja dodatne obremenitve izkaže, da je na zunanjem robu kroga iz prejšnjega odstavka dodatna obremenitev za snov, za katero je predpisana mejna koncentracija v zunanjem zraku, večja od 3 odstotkov te mejne vrednosti, je treba radij kroga povečati toliko, da na njegovem zunanjem robu dodatna obremenitev ni večja od 3 odstotkov te mejne vrednosti. Če je za posamezno snov predpisanih več mejnih koncentracij, določbe prejšnjega stavka veljajo za vsako od teh mejnih koncentracij.
- (3) Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena je za odvodnike odpadnih plinov z višino, manjšo od 20 m, območje vrednotenja površina kroga z radijem 1.000 m.

15. člen

(določitev merilnih mest za vrednotenje obremenitve)

(1) Na območju vrednotenja se ocenjuje dodatno in obstoječo obremenitev na merilnih mestih, kjer se domneva, da je zaradi obratovanja naprave in drugih naprav, ki vplivajo na kakovost zraka na območju vrednotenja, ter emisijo snovi iz drugih virov onesnaževanja, ki niso naprave po tej uredbi, celotna obremenitev, izražena kot letna ali dnevna vrednost obremenitve, največja.

(2) Meritve kakovosti zunanjega zraka zaradi ocenjevanja obstoječe obremenitve je treba izvajati na merilnih mestih, ki so reprezentativna za ocenjevanje kakovosti zunanjega zraka na območju vrednotenja iz prejšnjega odstavka.

(3) Reprezentativna merilna mesta za vrednotenje celotne obremenitve na območju vrednotenja, se določijo na podlagi rezultatov naslednjih izračunov:

1. po metodi izračuna disperzije snovi z odpadnimi plini se določijo merilna mesta, kjer je izračunana dodatna obremenitev največja. Če je za posamezno snov treba v skladu z določbami 9. in 10. člena te uredbe ovrednotiti samo letno in dnevno ali 24-urno vrednost koncentracije snovi v zunanjem zraku, se za to snov na podlagi metode izračuna disperzije snovi z odpadnimi plini ne izračunava največje urne koncentracije zaradi dodatne obremenitve;

2. na podlagi meritev kakovosti zunanjega zraka, ki jo povzročajo druge naprave, ki vplivajo na kakovost zraka na območju vrednotenja, ter drugi viri onesnaževanja, ki niso naprave po tej uredbi, kakor je promet ali male kurilne naprave, se oceni obstoječa obremenitev na vseh merilnih mestih, kjer na podlagi izračuna iz prejšnje točke dodatna obremenitev pomembno vpliva na vrednost celotne obremenitve;

3. na podlagi podatkov o vsoti dodatne in obstoječe obremenitve iz prve in druge točke tega odstavka, se določi merilna mesta, kjer je vrednost te vsote v posameznih obdobjih dneva ali letne sezone največja, in med merilnimi mesti izbere dve, za katera se domneva, da je na njih celotna obremenitev največja v daljšem obdobju izpostavljenosti onesnaženemu zunanjemu zraku. Če je za posamezno snov treba v skladu z določbami 9. in 10. člena te uredbe oceniti samo letno vrednost koncentracije snovi v zunanjem zraku, se za določanje obremenitve zaradi te snovi izbere samo eno merilno mesto, za katerega se domneva, da je na njej celotna obremenitev zaradi te snovi največja.

(4) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju določi več kakor dve merilni mesti za ocenjevanje celotne obremenitve, če iz rezultatov meritev obstoječe obremenitve, ki so izvedene v skladu s programom ocenjevanja obstoječe obremenitve iz 13. člena te uredbe, ugotovi, da je treba zaradi nehomogene površine območja vrednotenja, posebnih meteoroloških razmer, časovnih konic onesnaževanja zunanjega zraka ali vpliva večjega števila, naprav, ki so manjši viri onesnaževanja, na obstoječo obremenitev, določiti več merilnih mest, ki so na območju vrednotenja reprezentativna za celotno obremenitev.

(5) Ocenjevanje dodatne, obstoječe in celotne obremenitve na varovanem območju v skladu s predpisi s področja ohranjanja narave na podlagi določb 10. člena te uredbe se mora izvajati na merilnih mestih, ki so več kakor 20 km oddaljena od zunanje meje poselitvenega območja in najmanj 5 km od drugih poseljenih območij ali cest z dnevnim povprečnim pretokom vozil večjim od 12.000 EOv/dan.

(6) Upravitelj naprave mora zagotoviti izdelavo predloga merilnih mest za ocenjevanje obstoječe, dodatne in celotne obremenitve na območju vrednotenja vključno z obrazložitvijo izbire teh merilnih mest in s podatki o največji obstoječi in dodatni obremenitvi ter o vrednosti domnevno največje celotne obremenitve na teh merilnih mestih. Predlog merilnih mest za ocenjevanje dodatne in celotne obremenitve na območju vrednotenja mora upravljavec naprave predložiti ministrstvu skupaj z drugo dokumentacijo, ki je priložena k vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.

16. člen

(ocenjevanje dodatne obremenitve)

(1) Ocenjevanje dodatne obremenitve se izvede z metodo izračuna disperzije snovi z odpadnimi plini na podlagi reprezentativne letne časovne vrste za smer in hitrost vetra ter podatkov o stabilnosti ozračja in geografskih značilnostih terena, kakor sta relief in raba tal, pri čemer je treba za izračun disperzije uporabiti metodo, ki je glede na računske rezultate enakovredna priporočeni metodi izračuna disperzije snovi z odpadnimi plini, navedeni v prilogi 6, ki je sestavni del te uredbe.

(2) Z metodo izračuna disperzije snovi z odpadnimi plini je treba za vsakega od merilnih mest, določenih za vrednotenje celotne obremenitve, in za vse snovi, za katere je določena mejna koncentracije v zunanjem zraku, izračunati:

- 1. letno vrednost dodatne obremenitve, ki je enaka izračunani letni povprečni koncentraciji;
- 2. dnevno vrednost dodatne obremenitve, ki je enaka največji povprečni dnevni vrednosti, če je metoda izračuna disperzije snovi z odpadnimi plini izvedena na podlagi reprezentativne letne časovne vrste meteoroloških parametrov, in
- 3. urno vrednost dodatne obremenitve, ki je enaka največji izračunani urni povprečni koncentraciji.

17. člen

(analiza obremenitve na območju vrednotenja)

(1) Pri analizi obremenitve na območju vrednotenja je treba uporabiti vrednosti modelskega ocenjevanja dodatne obremenitve in vrednosti obstoječe obremenitve, izračunane na podlagi meritev, izvedenih za isto časovno obdobje.

(2) Mejna letna koncentracija posamezne snovi v zunanjem zraku na območju vrednotenja ni presežena, če je na vseh merilnih mestih večja od vsote letne vrednosti obstoječe obremenitve in letne vrednosti dodatne obremenitve.

(3) Mejna dnevna koncentracija posamezne snovi v zunanjem zraku na območju vrednotenja ni presežena, če na vseh merilnih mestih:

- 1. letna vrednost obstoječe obremenitve ne presega 90 odstotkov mejne letne koncentracije v zunanjem zraku,
- 2. dnevna vrednost obstoječe obremenitve ne presega 80 odstotkov dovoljenih preseganj mejne dnevne koncentracije v zunanjem zraku in
- 3. nobena dnevna vrednost dodatne obremenitve ni večja od razlike med mejno dnevno koncentracijo in mejno letno koncentracijo v zunanjem zraku.

(4) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka mejna dnevna koncentracija posamezne snovi v zunanjem zraku na območju vrednotenja ni presežena, če je na vsakem merilnem mestu vsota letne vrednosti dodatne obremenitve in dnevne koncentracije obstoječe obremenitve manjša od mejne 24-urne koncentracije v zunanjem zraku, pri čemer pa dnevna vrednost obstoječe obremenitve ne sme presegati mejne dnevne koncentracije večkrat od števila dovoljenih preseganj mejne dnevne koncentracije v zunanjem zraku.

(5) Mejna urna koncentracija posamezne snovi v zunanjem zraku na območju vrednotenja ni presežena, če na vseh merilnih mestih:

- 1. letna vrednost obstoječe obremenitve ne presega 90 odstotkov mejne letne koncentracije v zunanjem zraku,
- 2. urna vrednost obstoječe obremenitve ne presega mejne urne koncentracije večkrat, kakor je 80 odstotkov števila dovoljenih preseganj mejne urne koncentracije v zunanjem zraku, in
- 3. nobena urna vrednost dodatne obremenitve ni večja od razlike med mejno urno koncentracijo in mejno letno koncentracijo v zunanjem zraku.

(6) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka mejna urna koncentracija posamezne snovi v zunanjem zraku na območju vrednotenja ni presežena, če je na vseh merilnih mestih vsota letne vrednosti dodatne obremenitve in urne koncentracije obstoječe obremenitve manjša od mejne urne koncentracije v zunanjem zraku, pri čemer urna vrednost obstoječe obremenitve ne sme presegati mejne urne koncentracije večkrat, kot je število dovoljenih preseganj mejne urne koncentracije v zunanjem zraku.

18. člen

(ocenjevanje celotne obremenitve)

(1) Ocenjevanje celotne obremenitve mora upravljavec naprave zagotoviti v okviru izvajanja obratovalnega monitoringa emisije snovi v skladu s programom ocenjevanja celotne obremenitve, ki ga ministrstvo določi v okoljevarstvenem dovoljenju.

(2) Ocenjevanje celotne obremenitve se izvaja na način ocenjevanja obstoječe obremenitve.

(3) Če je treba v skladu s določbami 9. in 10. člena te uredbe oceniti delež, ki ga prispevajo k celotni obremenitvi druge naprave, ki vplivajo na kakovost zraka na območju vrednotenja in za katere je v skladu s predpisom, ki ureja ukrepe za ohranjanje in izboljšanje kakovosti zunanjega zraka, sprejet program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi, mora upravljavec naprave v okviru ocenjevanja celotne obremenitve zagotoviti izvedbo posebnih meritev kakovosti zunanjega zraka in meteoroloških razmer, na podlagi katerih je ta delež možno oceniti.

(4) Pri izvedbi posebnih meritev kakovosti zunanjega zraka in meteoroloških razmer iz prejšnjega odstavka je treba zagotoviti, da določitev glavnih smeri vetrov in izbira merilnih mest na območju vrednotenja zagotavlja verodostojno ocenjevanje deleža, ki ga k celotni obremenitvi prispevajo druge naprave iz prejšnjega odstavka, za katere je sprejet program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi.

III.c Zahteve v zvezi z emisijo snovi

19. člen

(izpolnjevanje zahtev v zvezi z emisijo snovi)

(1) Vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja se zavrne, če iz dokumentacije, ki je priložena k vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, ni razvidno, da:

- 1. obratovanje naprave ne povzroča čezmerne obremenitve okolja zaradi preseganja mejnih vrednosti emisije snovi in
- 2. so v napravi uporabljene tehnike za preprečevanje in zmanjševanje emisije snovi, ki so enakovredne najboljšim referenčnim razpoložljivim tehnikam.

(2) Izdelavo dokumentacije, ki dokazuje izpolnjevanje zahtev iz prejšnjega odstavka, mora zagotoviti upravljavec naprave. Izpolnjevanje zahteve iz prejšnjega odstavka je treba dokazovati za vsako snov ali vsako skupino snovi, ki onesnažuje zrak, če je ta snov ali skupina snovi v neočiščenem plinu v koncentracijah, za katere ni mogoče izključiti preseganja mejnih vrednosti emisije snovi.

(3) Obseg in vsebina dokumentacije, ki dokazuje izpolnjevanje zahtev iz prvega odstavka tega člena, je določena v prilogi 9, ki je sestavni del te uredbe.

(4) Predlog programa prvih meritev in predlog programa obratovalnega monitoringa emisije snovi in predlog morebitnih sprememb tega programa mora izdelati oseba, ki izpolnjuje pogoje, določene za izvajanje monitoringa v predpisu, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja.

(5) Program obratovalnega monitoringa mora vsebovati podatke o:

- 1. načinu obratovanja in značilnostih naprave, pomembnimi za emisijo snovi v zrak,
 - 2. tehnikah čiščenja odpadnih plinov na posameznem izpustu,
 - 3. lastnostih goriv in surovin, pomembnimi za emisijo snovi v zrak,
 - 4. snoveh v zgorevalnih plinih in obratovalnih parametrih, ki se trajno in občasno merijo,
 - 5. merilnih mestih,
 - 6. metodah vzorčenja in merjenja,
 - 7. načinu določanja povprečne vrednosti koncentracij iz 20. člena te uredbe,
 - 8. pogostosti občasnih meritev in številu posameznih meritev v okviru občasnih meritev,
 - 9. času vzorčenja in načinu vzorčenja med izvajanjem posamezne meritve v okviru občasne meritve, in
 - 10. programu umerjanja merilnih naprav za trajne meritve in rednih letnih testiranj merilne opreme.
- (6) Program umerjanja merilnih naprav za trajne meritve iz prejšnjega odstavka mora predvideti umerjanje najmanj enkrat na tri leta.

IV. ČEZMERNI OBREMENITEV OKOLJA ZARADI EMISIJE SNOVI

20. člen

(čezmerna obremenitev okolja)

(1) Čezmerna obremenitev okolja zaradi emisije snovi iz naprave se ugotavlja za vsako snov posebej in za vsoto različnih snovi, če je to določeno s to uredbo ali s predpisi iz petega odstavka 3. člena te uredbe, med obratovanjem naprave praviloma pri polni obremenitvi in na kraju vsakega od izpustov odpadnih plinov iz naprave na podlagi izmerjenih vrednosti emisije snovi.

(2) Pri prvih in občnih meritvah se šteje, da obratovanje naprave čezmerno obremenjuje okolje, če za posamezno snov ali vsoto različnih snovi pri katerikoli meritvi:

- 1. povprečje treh polurnih povprečnih vrednosti koncentracije presega mejno koncentracijo in povprečje treh urnih povprečnih vrednosti masnega pretoka presega mejni masni pretok, ali
- 2. ena od polurnih povprečnih vrednosti koncentracije presega mejno koncentracijo več kakor dvakrat in ena od urnih povprečnih vrednosti masnega pretoka presega mejni masni pretok več kakor dvakrat.

(3) Če je v skladu s predpisom, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, treba izmeriti več kot tri meritve polurnih povprečnih vrednosti koncentracije, se povprečje iz 1. točke prejšnjega odstavka nanaša na vse izmerjene polurne povprečne vrednosti, če pa je v skladu s tem predpisom določen za posamezno snov ali za posamezno vrsto naprav čas vzorčenja, ki je krajši od pol ure ali daljši od pol ure, vendar krajši od dveh ur, veljajo določbe prejšnjega odstavka za povprečne vrednosti, ki so izračunane za ta čas vzorčenja.

(4) Če je v skladu s predpisom, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, ali v skladu s posebnim predpisom iz petega odstavka 3. člena te uredbe določen za posamezno snov ali za posamezno vrsto naprav čas vzorčenja enak ali daljši od dveh ur, se pri prvih in občnih meritvah šteje, da obratovanje naprave čezmerno obremenjuje okolje, če za posamezno snov ali vsoto različnih snovi pri katerikoli meritvi povprečna vrednost koncentracije, izračunana za ta čas vzorčenja, presega mejno koncentracijo in povprečna vrednost masnega pretoka, izračunana za ta čas vzorčenja, presega mejni masni pretok.

(5) Pri prvih in občnih meritvah se šteje, da obratovanje naprave čezmerno obremenjuje okolje, če za posamezno snov ali vsoto različnih snovi pri katerikoli meritvi polurna povprečna vrednost količine vlaken v odpadnih plinih presega mejno vrednost, določeno s to uredbo.

(6) Pri trajnih meritvah se šteje, da obratovanje naprave čezmerno obremenjuje okolje, če zaradi emisije snovi za posamezno snov ali vsoto različnih snovi:

- 1. katere koli dnevna povprečna vrednost koncentracije presega mejno koncentracijo ali
- 2. katere koli polurna povprečna vrednost koncentracije več kakor dvakrat presega mejno koncentracijo ali
- 3. kateri koli urni povprečni masni pretok presega največji masni pretok iz naprave, če je ta za obratovanje naprave določen v okoljevarstvenem dovoljenju.

(7) Če je za posamezno vrsto naprave s to uredbo ali s predpisi iz petega odstavka 3. člena te uredbe določen mejni emisijski delež, mejni emisijski faktor ali mejna stopnja zmanjševanja emisije snovi, se šteje, da obratovanje naprave čezmerno obremenjuje okolje, če zaradi emisije snovi:

- 1. kateri koli izračunani emisijski delež presega mejni emisijski delež ali

- 2. kateri koli izračunani emisijski faktor presega mejni emisijski faktor ali
- 3. katera koli izračunana stopnja zmanjševanja emisije snovi ne dosega mejne stopnje zmanjševanja emisije snovi.

(8) Če sta mejna koncentracija, mejna količina vlaken in mejni masni pretok določena za vsoto različnih snovi, se ugotavlja čezmerno obremenjevanje okolja zaradi emisije snovi iz naprave za vsoto teh snovi na način, ki je določen v drugem, tretjem, četrtem, petem in šestem odstavku tega člena za posamezno snov.

(9) Če povprečje izmerjenih vrednosti presega mejno vrednost manj, kakor je merilna negotovost meritve, se ne glede na določbe drugega, tretjega in četrtega odstavka tega člena šteje, da mejna vrednost pri občasnih meritvah ni presežena, če se pri ponovni občasni meritvi, izvedeni najpozneje po treh mesecih, ugotovi, da mejna vrednost ni presežena v skladu z merili iz drugega, tretjega in četrtega odstavka tega člena.

V. MEJNE VREDNOSTI EMISIJE SNOVI

21. člen

(mejne vrednosti celotnega prahu)

- (1) Mejna koncentracija celotnega prahu je 20 mg/m3 pri masnem pretoku celotnega prahu, ki presega mejno vrednost masnega pretoka celotnega prahu 0,2 kg/h.
- (2) Če je masni pretok celotnega prahu enak ali manjši od mejnega masnega pretoka celotnega prahu iz prejšnjega odstavka, je mejna koncentracija celotnega prahu enaka 150 mg/m3.

22. člen

(mejne vrednosti anorganskih delcev)

- (1) Za I. nevarnostno skupino anorganskih delcev iz:
 - živega srebra in njegovih spojin, izraženih kot Hg, in
 - talija in njegovih spojin, izraženih kot Tl, je mejni masni pretok za vsako vrsto delcev posebej 0,25 g/h in mejna koncentracija 0,05 mg/m3.
- (2) Za II. nevarnostno skupino anorganskih delcev iz:
 - svinca in njegovih spojin, izraženih kot Pb,
 - kobalta in njegovih spojin, izraženih kot Co,
 - niklja in njegovih spojin, izraženih kot Ni,
 - seleno in njegovih spojin, izraženih kot Se, in
 - telurja in njegovih spojin, izraženih kot Te, je mejni masni pretok vsote teh delcev 2,5 g/h in mejna koncentracija vsote teh delcev 0,5 mg/m3.
- (3) Za III. nevarnostno skupino anorganskih delcev iz:
 - antimona in njegovih spojin, izraženih kot Sb,
 - kroma in njegovih spojin, izraženih kot Cr,
 - cianidov (Na CN), izraženih kot CN,
 - fluoridov (NaF), izraženih kot F,
 - bakra in njegovih spojin, izraženih kot Cu,
 - mangana in njegovih spojin, izraženih kot Mn,
 - vanadija in njegovih spojin, izraženih kot V, in
 - kositra in njegovih spojin, izraženih kot Sn, je mejni masni pretok vsote teh delcev 5 g/h in mejna koncentracija vsote teh delcev 1 mg/m3.

(4) Če so v odpadnih plinih skupaj delci iz I. in II. nevarnostne skupine anorganskih delcev, sta za vsoto teh delcev mejni masni pretok in mejna koncentracija enaka mejnemu masnemu pretoku in mejni koncentraciji delcev iz II. nevarnostne skupine anorganskih delcev.

(5) Če so v odpadnih plinih skupaj delci iz I. in III. ali iz II. in III. nevarnostne skupine anorganskih delcev ali iz I., II. in III. nevarnostne skupine anorganskih delcev, sta za vsoto teh delcev mejni masni pretok in mejna koncentracija enaka mejnemu masnemu pretoku in mejni koncentraciji delcev iz III. nevarnostne skupine anorganskih delcev.

(6) Če se anorganski delci, ki niso delci iz I., II. in III. nevarnostne skupine anorganskih delcev, uvrščajo v skladu s predpisi, ki urejajo kemikalije, med rakotvorne, mutagene ali snovi, strupene za razmnoževanje, veljajo za njihov mejni masni pretok in mejno koncentracijo vrednosti mejnega masnega pretoka in mejne koncentracije delcev iz III. nevarnostne skupine anorganskih delcev.

(7) Če se snovi iz I., II. in III. nevarnostne skupine anorganskih delcev zaradi temperature ali tlaka nahajajo v odpadnih plinih v plinastem ali tekočem stanju, veljajo vrednosti mejnega masnega pretoka in mejne koncentracije, določene za I., II. in III. nevarnostno skupino anorganskih delcev, za celotno maso teh snovi v odpadnih plinih.

23. člen

(mejne vrednosti anorganskih snovi v plinastem stanju)

- (1) Za I. nevarnostno skupino anorganskih snovi v plinastem stanju:
 - arzin,
 - klorcian,
 - karbonilklorid in
 - fosfin, je mejni masni pretok za vsako snov posebej 2,5 g/h in mejna koncentracija za vsako snov posebej 0,5 mg/m3.
- (2) Za II. nevarnostno skupino anorganskih snovi v plinastem stanju:
 - brom in njegove plinaste spojine, izražene kot HBr,
 - klor,
 - vodikov cianid,
 - fluor in njegove spojine, izražene kot HF, in

- vodikov sulfid, je mejni masni pretok za vsako snov posebej 15 g/h in mejna koncentracija za vsako snov posebej 3 mg/m3.

(3) Za III. nevarnostno skupino anorganskih snovi v plinastem stanju, ki niso vključene v snovi iz prvega odstavka tega člena:

- amoniak in

- anorganske spojine klora, ki niso vključene v I. in II. nevarnostno skupino anorganskih snovi v plinastem stanju, je mejni masni pretok za vsako snov posebej 150 g/h in mejna koncentracija za vsako snov posebej 30 mg/m3.

(4) Za IV. nevarnostno skupino anorganskih snovi v plinastem stanju:

- žveplov dioksidi in žveplov trioksid, izražena kot SO(2), in

- dušikov monoksid in dušikov dioksid, izražena kot NO(2), je mejni masni pretok za vsako snov posebej 1.800 g/h in mejna koncentracija za vsako snov posebej 350 mg/m3.

24. člen

(mejne vrednosti organskih snovi)

(1) Mejni masni pretok celotnih organskih snovi razen organskih delcev, izražen kot celotni ogljik, je 500 g/h in mejna koncentracija celotnih organskih snovi, izražena kot celotni ogljik, 50 mg/m3.

(2) Za vsoto organskih snovi iz I. nevarnostne skupine organskih snovi, navedenih v prilogi 7, ki je sestavni del te uredbe, je ne glede na to, da so te snovi vključene v celotne organske snovi iz prejšnjega odstavka, mejni masni pretok 0,10 kg/h in mejna koncentracija 20 mg/m3.

(3) Za vsoto organskih snovi iz II. nevarnostne skupine organskih snovi:

- 1-brom-3-kloropropan,

- 1,1-dikloroetan,

- 1,2-dikloroetilen, cis in trans,

- očetna kislina,

- metilformiat,

- nitroetan,

- nitrometan,

- oktametilciklotetrasiloksan,

- 1,1,1-trikloroetan in

- 1,3,5-trioksan je ne glede na to, da so te snovi vključene v celotne organske snovi iz prvega odstavka tega člena, mejni masni pretok enak 500 g/h in mejna koncentracija 100 mg/m3.

(4) Če so v odpadnih plinih skupaj organske snovi iz I. in II. nevarnostne skupine organskih snovi, sta za vsoto teh organskih snovi mejni masni pretok in mejna koncentracija enaka mejnemu masnemu pretoku in mejni koncentraciji snovi iz II. nevarnostne skupine organskih snovi.

(5) Če se organske spojine, ki niso snovi iz I. ali II. nevarnostne skupine organskih snovi, uvrščajo v skladu s predpisi, ki urejajo kemikalije, med rakotvorne, mutagene, strupene, zelo strupene ali snovi, strupene za razmnoževanje, ali so močnega vonja ali so počasi razgradljive, veljajo za njihov mejni masni pretok in mejno koncentracijo vrednosti za mejni masni pretok in mejno koncentracijo snovi iz I. nevarnostne skupine organskih snovi.

25. člen

(mejne vrednosti rakotvornih snovi)

(1) Za vsoto snovi iz I. nevarnostne skupine rakotvornih snovi:

- arzen in njegove spojine razen arzina, izražene kot As,

- benzo(a)piren,

- kadmij in njegove spojine, izražene kot Cd,

- v vodi topni kobalt, izražen kot Co, in

- spojine šestvalentnega kroma razen barijevega in svinčevega kromata, izražene kot Cr, je mejni masni pretok 0,15 g/h in mejna koncentracija 0,05 mg/m3.

(2) Za vsoto snovi iz II. nevarnostne skupine rakotvornih snovi:

- akrilamid,

- akrilonitril,

- dinitrotoluen,

- nikelj in njegove spojine razen v kovinskem stanju ali zlitinah, nikljevega karbonata, nikljevega hidroksida in nikljevega tetrakarbonila, izražene kot Ni, in

- 4-vinil-1,2-cikloheksan-diepoksid, je mejni masni pretok 1,5 g/h in mejna koncentracija 0,5 mg/m3.

(3) Za vsoto snovi iz III. nevarnostne skupine rakotvornih snovi:

- benzen,

- bromoetan,

- 1,3-butadien,

- 1,2-dikloroetan,

- 2,2-propilenoksid (1,2-epoksipropen),

- stirenoksid,

- o-toluidin,

- trikloroeten in

- vinilklorid, je mejni masni pretok 2,5 g/h in mejna koncentracija 1 mg/m3.

(4) Če so v odpadnih plinih skupaj rakotvorne snovi iz I. in II nevarnostne skupine rakotvornih snovi, sta za vsoto teh rakotvornih snovi mejni masni pretok in mejna koncentracija enaka mejnemu masnemu pretoku in mejni koncentraciji snovi iz II. nevarnostne skupine rakotvornih snovi.

(5) Če so v odpadnih plinih skupaj rakotvorne snovi iz I. in III. nevarnostne skupine ali iz II. in III. nevarnostne skupine ali iz I., II. in III. nevarnostne skupine rakotvornih snovi sta za vsoto teh rakotvornih snovi mejni masni pretok in mejna koncentracija enaka mejnemu masnemu pretoku in mejni koncentraciji snovi iz III. nevarnostne skupine rakotvornih snovi.

26. člen

(mejne vrednosti vlaken)

Mejna količina vlaken v odpadnih plinih je:

- za azbestna vlakna 1x10(na 4) vlaken/m3,

- za biološko nerazgradljiva keramična vlakna, ki vsebujejo aluminijev silikat, aluminijev oksid, silicijev karbid ali kalijev titanat 1,5x10(na 4) vlaken/m3 in

- za biološko nerazgradljiva mineralna vlakna 5x10(na 4) vlaken/m3.

27. člen

(mejne vrednosti mutagenih snovi)

Mejni masni pretok mutagenih snovi, ki niso uvrščene med rakotvorne snovi, je 0,15 g/h in mejna koncentracija je 0,05 mg/m3.

28. člen

(mejne vrednosti obstojnih snovi, ki se biološko akumulirajo)

(1) Za poliklorirane dibenzodioksine (PCDD) in poliklorirane dibenzofurane (PCDF) (v nadaljnjem besedilu: dioksini in furani), ki se izražajo v masi, pomnoženi s faktorjem toksične ekvivalence, je mejni masni pretok enak 0,25 mi g/h in mejna koncentracija enaka 0,1 ng/m3.

(2) Za posamezne dioksine in furane iz prejšnjega odstavka so faktorji tosične ekvivalence določeni v prilogi 8, ki je sestavni del te uredbe.

(3) Za določitev mase vseh dioksinov in furanov v odpadnih plinih je treba izmerjeno maso posameznih dioksinov in furanov pomnožiti z ustreznim faktorjem toksične ekvivalence iz priloge 8 te uredbe, tako izračunane zmnožke pa seštet.

(4) Pri merjenju dioksinov in furanov mora biti čas vzorčenja najmanj 6 ur in ne sme biti daljši od 8 ur.

29. člen

(mejne vrednosti pri skupnem odvodniku odpadnih plinov)

(1) Če se izpuščajo odpadni plini iz več raznovrstnih naprav skozi skupni odvodnik ali skozi odvodnik skupne naprave za čiščenje odpadnih plinov in če so v skladu s predpisi iz petega odstavka 3. člena te uredbe za posamezno snov v odpadnih plinih iz teh naprav določene različne mejne koncentracije ali mejni masni pretoki za to snov, se mejna koncentracija in mejni masni pretok te snovi v odpadnih plinih na izpustu odvodnika ali naprave za čiščenje odpadnih plinov in skupna računska vsebnost kisika v odpadnih plinih določi na naslednji način:

$$E(\text{skupna}) = \frac{\sum_{i=1}^n E(i) \times V(i)}{\sum_{i=1}^n V(i)}$$

pri čemer je:

E(skupna) mejna koncentracija, mejni masni pretok snovi ali skupna računska vsebnost kisika v odpadnih plinih na izpustu odvodnika ali odvodnika skupne naprave za čiščenje odpadnih plinov,

E(i) mejna koncentracija snovi, mejni masni pretok snovi ali računska vsebnost kisika v odpadnih plinih, ki so določeni za posamezno vrsto naprav, pri čemer se upošteva, da je vrednost za E(i) enaka nič, če za posamezno vrsto naprav za to snov ni določena mejna koncentracija ali mejni masni pretok E(i), in

V(i) prostorninski pretok odpadnih plinov posamezne naprave.

(2) V izračunu računske vsebnosti kisika iz prejšnjega odstavka se za računsko vsebnost kisika za posamezno napravo upošteva vsebnost kisika, ki jo ta naprava običajno dosega ali je za napravo določena v okoljevarstvenem dovoljenju, če s predpisom iz petega odstavka 3. člena te uredbe za to vrsto naprav računska vsebnost kisika ni določena.

(3) Če gre za skupni odvodnik odpadnih plinov dveh ali več kurilnih naprav ali turbin, se v izračunu mejne koncentracije snovi upoštevajo deleži vhodne toplotne moči posameznih naprav, pri mešani kurjavi pa deleži vhodne toplotne moči goriv, ki zgorevajo v napravi z mešano kurjavo.

(4) Mejna koncentracija snovi v zmesi odpadnih plinov in skupna računska vsebnost kisika iz dveh ali več naprav iz prejšnjega odstavka ali za odpadne pline kurilne naprave z mešano kurjavo se izračunata na naslednji način:

$$E(\text{skupna}) = \frac{\sum_{i=1}^n E(i) \times Q(e,i)}{Q(e)}$$

pri čemer je:

E(skupna) mejna koncentracija v odpadnih plinih ali skupna računska vsebnost kisika v odpadnih plinih na izpustu odvodnika ali odvodnika skupne naprave za čiščenje odpadnih plinov,

E(i) mejna koncentracija snovi ali računska vsebnost kisika, določena za posamezno napravo in za posamezno gorivo, ki zgoreva v kurilni napravi z mešano kurjavo,

Q (e,i) vhodna toplotna moč posamezne naprave in delež vhodne toplotne moči, ki ga prispeva posamezno gorivo k skupni vhodni toplotni moči kurilne naprave z mešano kurjavo,

Q(e) skupna vhodna toplotna moč naprav in skupna vhodna toplotna moč goriv, ki zgorevajo v kurilni napravi z mešano kurjavo.

30. člen

(izjeme za mejne vrednosti emisije snovi)

Ne glede na določbe 21., 22., 23., 24., 25. in 28. člena te uredbe veljajo za posamezno napravo mejne vrednosti in računske vsebnosti kisika v odpadnih plinih, ki so kot izjeme določene v prilogi 10, ki je sestavni del te uredbe.

VI. VREDNOTENJE EMISIJE SNOVI

31. člen

(merjenje emisije snovi)

- (1) Koncentracija snovi in masni pretok snovi se ugotavljata na izpustu odpadnih plinov iz naprave v zajetih odpadnih plinih, ki so razredčeni toliko, kakor je to tehnično in obratovalno nujno.
- (2) Količine zraka, ki se dovajajo v napravo zaradi redčenja ali hlajenja odpadnih plinov, se ne upoštevajo pri določanju koncentracije snovi in masnega pretoka snovi v odpadnem plinu.
- (3) Koncentracija snovi in masni pretok snovi se ugotavljata na vsakem izpustu odpadnih plinov iz naprave.
- (4) Meritve emisije snovi se izvajajo na urejenih in stalnih merilnih mestih, katerih vzdrževanje zagotavlja upravljavec naprave.
- (5) Razpršeno emisijo snovi iz naprave, katere oprema in instalacije so v pokritem prostoru stavbe, je treba oceniti na podlagi meritev onesnaženosti in prostorninskega pretoka zraka, ki izstopa iz stavbe, v kateri so oprema in instalacije te naprave.
- (6) Razpršeno emisijo snovi iz naprave, ki je območje za pridobivanje mineralnih surovin, območje za obdelavo, predelavo, pretovarjanje ali skladiščenje mineralnih surovin ali njim podobnih materialov ali območje za predelavo ali obdelavo odpadkov pred odstranjevanjem je treba oceniti na podlagi rezultatov ocenjevanja celotne obremenitve na območju vrednotenja, določenega za to napravo.
- (7) Ne glede na določbe petega in šestega odstavka tega člena lahko ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju za posamezno napravo dovoli izračun ali ocenjevanje razpršene emisije na podlagi podatkov iz dokumentacije o najboljših referenčnih razpoložljivih tehnikah.

32. člen

(vrednotenje emisije snovi)

- (1) Iz izmerjenih vrednosti koncentracij v odpadnih plinih vsake snovi posebej ali vsote različnih snovi, če je to tako predpisano, ter iz izmerjenih prostorninskih pretokov odpadnih plinov se izračunajo glede na predpisane mejne vrednosti emisije snovi iz posamezne naprave naslednje povprečne vrednosti:
1. polurna povprečna vrednost in dnevna povprečna vrednost koncentracije snovi, količine vlaken ali števila enot vonja,
 2. urna povprečna vrednost masnega pretoka snovi,
 3. dnevna povprečna vrednost emisijskega faktorja,
 4. dnevna povprečna vrednost emisijskega deleža in
 5. dnevna povprečna vrednost stopnje zmanjšanja emisije snovi.
- (2) Če je za izvajanje občasnih meritev v skladu s predpisom, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, za posamezno vrsto naprave določen čas vzorčenja, ki je krajši od pol ure, je treba povprečno vrednost koncentracije snovi in povprečno vrednost masnega pretoka snovi izračunati za čas vzorčenja ali za čas trajanja meritve.
- (3) Če je poleg mejne koncentracije snovi v odpadnih plinih za posamezno napravo določena tudi računska vsebnost kisika v odpadnih plinih, se izmerjene koncentracije snovi preračunajo po enačbi:
- $$E(N) = \frac{21-O(2N)}{21-O(2M)} \times E(M)$$
- pri čemer je:
- E(N) koncentracija snovi pri predpisani vsebnosti kisika,
- E(M) izmerjena koncentracija snovi,
- O(2N) računska vsebnost kisika v odpadnih plinih, izražena v prostorninskih odstotkih,
- O(2M) izmerjena vsebnost kisika v odpadnih plinih, izražena v prostorninskih odstotkih.
- (4) Če se za zmanjševanje emisije snovi uporablja naprava za čiščenje odpadnih plinov, potem je treba za snovi, za katere je naprava za čiščenje namenjena, upoštevati preračun iz prejšnjega odstavka samo za čas, ko je bila izmerjena vsebnost kisika v odpadnih plinih nad računsko vsebnostjo kisika.
- (5) Pri napravah, ki uporabljajo pri zgorevanju čisti kisik ali zrak, ki je obogaten s kisikom, se izmerjene koncentracije snovi ne preračuna na način iz tretjega odstavka tega člena.

VII. UKREPI ZA PREPREČEVANJE IN ZMANJŠEVANJE EMISIJE SNOVI

33. člen

(preprečevanje in zmanjševanje emisije snovi)

- (1) Pri napravah, ki brez naprav za čiščenje odpadnih plinov čezmerno obremenjujejo okolje, mora upravljavec naprave zagotoviti njihovo vgradnjo in obratovanje, če čezmernega obremenjevanja okolja ni mogoče preprečiti z drugimi ukrepi.
- (2) Pri načrtovanju naprave ali večje spremembe naprave mora upravljavec naprave izbrati tehniko za preprečevanje in zmanjševanje emisije snovi, ki je enakovredna najboljši referenčni razpoložljivi tehniki in ki zagotavlja, da predpisane mejne vrednosti emisije snovi niso presežene, in hkrati omogoča najnižjo tehnično dosegljivo emisijo snovi.
- (3) Pri načrtovanju in obratovanju naprav mora upravljavec naprave zagotoviti izvajanje naslednjih ukrepov za preprečevanje in zmanjševanje emisije snovi:
1. tesnjenje delov naprav, zajemanje odpadnih plinov na izvoru, zapiranje krožnih tokov, recikliranje snovi in rekuperacijo toplote, recirkulacijo odpadnega zraka in druge ukrepe za zmanjšanje količine odpadnih plinov,
 2. popolnejšo izrabo surovin in energije in druge ukrepe za izboljšanje proizvodnih procesov,
 3. izboljšanje obratovalnih stanj zagona, spremembe zmogljivosti in zaustavljanja ter drugih izjemnih pogonskih stanj,
 4. preprečevanje povečanja emisije snovi zaradi kopičenja izpuščenih snovi v krožnem procesu, če gre za delce iz I. in II. nevarnostne skupine anorganskih delcev ali rakotvorne snovi ali snovi, ki vsebujejo svinec,
 5. redno vzdrževanje dobrega tehničnega stanja naprave.
- (4) Pri stanjih in pojavih, pri katerih se morajo naprave za čiščenje odpadnih plinov izklopiti ali obiti ali kadar gre za zagon, spremembo moči ali obsega proizvodnje, ustavljanje, zalaganje in podobne prehodne pojave v tehnološkem procesu, mora upravljavec naprave zagotoviti stalen nadzor in njihovo vodenje, tako ni presežena najnižja dosegljiva raven emisije snovi pod takimi pogoji.
- (5) Če se v napravi uporabljajo ali obstaja možnost nastajanja emisije snovi iz I. ali II. nevarnostne skupine anorganskih delcev, I. ali II. nevarnostne skupine anorganskih snovi v plinastem stanju, I. nevarnostne skupine organskih snovi ali rakotvornih snovi, je treba vhodne surovine in vhodne pomožne snovi izbrati tako, da pri njihovi uporabi nastaja čim manj emisije snovi.

(6) Upravljavec naprave mora zagotoviti, da je sestavni del dokumentacije, priložene k vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi, v katerega so vključeni opisi ukrepov iz drugega, tretjega, četrtega in petega odstavka tega člena.

34. člen

(preprečevanje in zmanjševanje emisije celotnega prahu)

(1) Pri načrtovanju in gradnji ter obratovanju naprave, kjer se trdne snovi pretovarjajo, prekladajo ali prevažajo, uporabljajo, predelujejo, obdelujejo ali skladiščijo in zaradi gostote, zrnatosti, velikosti zrn, površinskih lastnosti, abrazijski neodpornosti, drobljivosti, sestave ali nizke vsebnosti vlage teh snovi nastaja emisija, mora upravljavec naprave zagotoviti izvajanje ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije celotnega prahu v skladu s programom ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi zlasti razpršene emisije snovi iz naprave iz okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Upravljavec naprave mora v programu ukrepov preprečevanja in zmanjševanja razpršene emisije snovi iz naprave, ki je sestavni del dokumentacije, priložene k vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz prejšnjega odstavka, opisati:

- 1. vrsto in lastnosti trdnih snovi in njihovo sestavo, zlasti če gre za snovi, za katere so določene mejne vrednosti emisije snovi,
- 2. opremo in način natovarjanja in raztovarjanja trdnih snovi,
- 3. oceno masnega pretoka snovi in čas, v katerem nastaja emisija snovi,
- 4. meteorološke pogoje na lokaciji naprave,
- 5. lokacijo naprave v zvezi z njeno oddaljenostjo stavb, kjer ljudje prebivajo ali se dalj časa zadržujejo.

(3) Pri obratovanju naprav, kjer se trdne snovi pretovarjajo, mora upravljavec naprave v program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja razpršene emisije snovi iz naprave vključiti predvsem naslednje ukrepe:

- 1. pri pretovarjanju trdnih snovi:
 - zmanjševanje poti padanja pri iztresanju,
 - samodejno prilagajanje višine iztresa spreminjajočo višini nasutja,
 - prilagajanje obratovanja naprave lastnostim trdnih snovi,
 - mehak premik polnega grabeža,
 - vračanju praznih grabežev v izhodiščni položaj v zaprtem stanju,
 - zmanjševanje nastavitvenih del in čiščenja,
 - avtomatiziranje pretovora;
- 2. v zvezi z opremo naprave za pretovor trdnih snovi:
 - redno vzdrževanje naprav,
 - uporaba popolnoma ali v pretežni meri zaprtih grabežev,
 - uporaba stresalne cevi z glavo za natovarjanje in z odsesavanjem,
 - uporaba navpičnih nakladalnikov s conami in z odsesavanjem,
 - zmanjševanje izstopne hitrosti snovi z vgradnjo zadrževalnikov ali kaskadnih žlebov,
 - zmanjševanje uporabe izmetnih transporterjev izven zaprtih prostorov,
 - po možnosti uporaba nakladalnikov le za vlažne materiale ali materiale, ki se ne prašijo;
- 3. v zvezi z lokacijo pretovora:
 - popolno ali v pretežni meri zaprtje prostorov, ki se uporabljajo za pretovor materiala,
 - odsesovanje lijakov, predajnih mest in drč,
 - izboljšanje učinkovitosti odsesovanja,
 - uporaba lijakov,
 - pršenje z vodo na izstopnih odprtinah in zbirnih lijakih,
 - uporaba vetrobranov v času pretovora na odprtem,
 - podajanje zadrževanja grabeža po iztresu materiala na prostoru iztresa,
 - omejitve pretovarjanja pri visokih hitrostih vetra;
- 4. v zvezi z lastnostmi trdnih snovi:
 - zvišanje vlažnosti materiala v primerih, ko vlaženje ne vpliva na kvaliteto materiala, proizvoda ali zmožnosti njegovega skladiščenja, po potrebi z dodajanjem sredstev za zmanjševanje površinske napetosti,
 - uporaba sredstev, ki vežejo prah,
 - peletiranje,
 - poenotenje velikosti zrn,
 - zmanjševanje števila mest za pretovarjanje.
- (4) Pri obratovanju strojev in opreme na območju naprave, kjer se trdne snovi prevažajo, mora upravljavec naprave v program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja razpršene emisije snovi iz naprave vključiti predvsem naslednje ukrepe:
 - uporaba zaprtih prevoznih sredstev in zaprtih sistemov za natovarjanje in raztovarjanja trdnih snovi kot so vozila z zaprtimi vsebniki in v notranjem transportu zaprti transportni trakovi in elevatorji ter polžasti vijačni ali pnevmatski transporterji,

- čiščenje transportnega zraka, uporabljenega za pnevmatski transport, na napravi za odpraševanje, ali njegovo zadrževanje v zaprtem krogotoku,
- zapiranje brezkončnih transportnih trakov, če je to tehnično izvedljivo,
- zajemanje in odvajanje v napravo za odpraševanje zraka, ki je izpodrinjen iz zaprtih vsebnikov pri njihovem polnjenju s trdnimi snovmi,
- preprečevanje in zmanjševanje emisije na mestih, kjer se trdne snovi pretovarjajo na prostem z vlaženjem zraka, če vlaženje ne ovira kasnejše obdelave, možnosti skladiščenja ali kakovosti pretovarjanih snovi, ali z zaprtjem predajnih mest, odpadne pline pa je potrebno očistiti na odpraševalni napravi,
- pranje in vzdrževanje površin cest, po katerih vozijo vozila za prevoz trdnih snovi, razen za ceste na območju odkopa mineralnih surovin na prostem,
- zapiranje vhodnih vrat v prostore stavb, v katera se dovažajo, uporabljajo ali odvažajo trdne snovi,
- obdelava celotnega prahu v zajetih odpadnih plinih.

(5) Pri obratovanju naprav, kjer se trdne snovi uporabljajo, predelujejo ali obdelujejo mora upravljavec naprave v program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja razpršene emisije snovi iz naprave vključiti predvsem naslednje ukrepe:

- zapiranje strojev in druge opreme za obdelavo trdnih snovi, kot so oprema za lomljenje, mletje, sejanje, mešanje, peletiranje, briketiranje, ogrevanje, sušenje ali za drugo obdelavo trdnih snovi, ali uporaba drugih tehnik za preprečevanje in zmanjševanje razpršene emisije, s katerimi se dosegajo primerljivi učinki,
- zapiranje ali tesnjenje mest za pretovarjanje trdnih snovi ali uporaba tehnike vlaženja trdne snovi,
- zajemanje in odpraševanje odpadnih plinov iz strojev in druge opreme za obdelavo trdnih snovi.

(6) Pri obratovanju naprav, kjer se trdne snovi skladiščijo v zaprtih ali prekritih prostorih, mora upravljavec naprave v program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja razpršene emisije snovi iz naprave vključiti predvsem naslednje ukrepe:

- prednostna uporaba zaprtih načinov skladiščenja, kot je skladiščenje v silosih, bunkerjih, zabojnikih, skladiščnih halah ali kontejnerjih,
- upoštevanje geometrije skladiščnih prostorov z namenom, da je emisija prahu čim manjša, če skladiščenje ni izvedeno popolnoma zaprto,
- uporaba zaprtih sistemov za natovarjanje in raztovarjanja trdnih snovi, pri čemer je treba zajeti odpadne pline in izpodrinjeni zrak iz posod, kamor se snov pretovarja, ter jih očistiti na odpraševalni napravi,
- uporaba opreme polnilnih naprav z varovalnim sistemom pred prenapolnitvijo,
- praznjenje silosov, zabojnikov skozi odprtino za odvzem z urejenim odsesovanjem in uporaba stožčaste ali rotacijske zapore v povezavi s transportnimi trakovi ali pnevmatskim transporterji.

(7) Pri obratovanju skladišč na prostem mora upravljavec naprave v program ukrepov preprečevanja in zmanjševanja razpršene emisije snovi iz skladišča na prostem vključiti naslednje ukrepe:

- prekritje površine na primer z blazinami,
- ozelenitev površine,
- pršenje s sredstvi, ki vežejo prah, med postavljanjem skladišča,
- utrjevanje površine,
- izdatno vlaženje jalovišč in mest natovarjanja in raztovarjanja, po potrebi ob uporabi sredstev za zmanjšanje površinske napetosti, če vlaženje ne ovira poznejše obdelave ali predelave, zmožnosti skladiščenja ali kakovosti proizvoda pretovarjanih snovi,
- sipanje ali odzemanje za nasipi,
- uporaba višinsko nastavljivih transportnih trakov,
- zasaditev rastlinja kot zaščite pred vetrom,
- usmeritev vzdolžne osi jalovišča v glavni smeri vetra,
- omejitev višine jalovišča,
- čim večjo opustitev dovažanja in odzemanja pri vremenskih razmerah, ki so še zlasti naklonjena nastajanju emisije snovi, kakor je dolgotrajna suša, obdobja zmrzali ali velike hitrosti vetra, in
- postavitve strehe, bočne zaščite ali kombinacija obeh ukrepov tako, da se odprto skladiščenje, vključno s pomožnimi napravami, spremeni v deloma ali popolnoma zaprt način skladiščenja trdnih snovi.

35. člen

(preprečevanje in zmanjševanje emisije snovi pri uporabi organskih snovi)

- (1) Pri obratovanju naprave, kjer se uporabljajo, predelujejo, obdelujejo pretakajo ali skladiščijo organske snovi:
1. katerih parni tlak je pri temperaturi 293,15 K je enak ali večji od 1,3 kPa,
 2. ki vsebujejo več kakor 1 odstotek mase snovi iz I. nevarnostne skupine organskih snovi, snovi iz II. in III. nevarnostne skupine rakotvornih snovi ali za reprodukcijo nevarnih snovi, ali
 3. ki vsebujejo na 1 kg mase več kakor 10 mg snovi iz I. nevarnostne skupine rakotvornih snovi ali mutagenih snovi, ali
 4. ki vsebujejo obstojne snovi, ki se biološko akumulirajo, mora upravljavec naprave zagotoviti, da se pri črpanju, prečrpavanju, transportu snovi po cevnih povezavah, nalivanju in skladiščenju uporabljajo črpalke, kompresorji in druga oprema, pri kateri so v zvezi s tesnjenjem in nadzorom tehnološkega procesa uporabljene naslednje najboljše referenčne razpoložljive tehnike:
- uporaba tesnih črpalk, kot so črpalke z motorjem s prekatno pušo, črpalke z magnetno sklopko, črpalke z večkratnim drsilnim tesnilom in predložnim ali zapornim medijem, črpalke z večkratnim drsnim tesnilom in suhim tesnilom na strani zunanje atmosfere, membranske črpalke ali črpalke z mehastim tesnjenjem,
 - uporaba sistemov z večkratnim tesnjenjem pri komprimiranju plinov ali hlapov, ki ustrezajo eni od značilnosti iz 2. in 4. točke tega odstavka. Pri uporabi mokrih tesnilnih sistemov se zaporna tekočina kompresorjev ne sme razplinjati v okolico. Pri uporabi suhih tesnilnih sistemov, npr. z inertnimi plini ali odsesavanjem puščanj transportnega medija, je treba uhajajoče odpadne pline zajeti in jih odvesti v zbirni plinski sistem,
 - izogibanje uporabi prirobnicih spojev razen, če so potrebni zaradi procesno tehničnih ali varnostno tehničnih razlogov ali zaradi omogočanja vzdrževalnih del,
 - uporaba kakovostno zatesnjenih kovinskih tesnilnih mehov s prigrajeno varnostno tesnilko ali njim enakovredne tesnilne sisteme za zaporne elemente, namenjene zatesnjevanju prehodov vreten zapornih ali regulacijskih priprav, kot so ventili ali drsniki.

(2) Mesta vzorčenja morajo biti izvedena in opremljena tako, da razen v času izvajanja vzorčenja ne prihaja do emisije snovi v zrak, postopek vzorčenja pa se izvede na način, ki je v skladu z najboljšimi referenčnimi razpoložljivimi tehnikami.

(3) Upravljavec naprave mora zagotoviti, da je sestavni del dokumentacije, priložene k vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za naprave iz prejšnjega odstavka, predlog programa ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije snovi, v katerega so vključeni opisi uporabe najboljših referenčnih razpoložljivih tehnik iz prejšnjega odstavka.

(4) Upravljavec naprave mora zagotoviti izvajanje ukrepov preprečevanja in zmanjševanja emisije pri pretakanju organskih snovi, kakor je vračanje plinov v povezavi s polnjenjem od spodaj ali polnjenjem pod gladino tekočine. Odsesavanje in odvod odpadnih plinov v napravo za čiščenje odpadnih plinov je dovoljeno, če vračanje plinov ni tehnično izvedljivo ali ekonomsko upravičeno. Sistemi za vračanje plinov morajo obratovati tako, da je pretok organskih snovi možen samo, če je priključen sistem za vračanje plinov, in da sistem za zbiranje plinov in priključene naprave med vračanjem plina ne spuščajo v zrak nobenih plinov, razen tistih, ki se morajo izpuščati zaradi izpolnjevanja varnostno-tehničnih pogojev.

(5) Upravljavec naprave mora zagotoviti, da se za skladiščenje tekočih organskih snovi uporabljajo rezervoarji s fiksnimi pokrovi s priključitvijo na zbirni plinski vod ali s priključkom na napravo za čiščenje odpadnih plinov.

(6) Ne glede na prejšnji odstavek je mogoče surovo nafto, ki se skladišči v skladiščne rezervoarje prostornine več kakor 20.000 m³, skladiščiti tudi v rezervoarje s plavajočim pokrovom z učinkovitim robnim tesnilom ali v rezervoarje s fiksnim pokrovom z notranjim plavajočim pokrovom, če se s tem doseže zmanjšanje emisije za najmanj 97 odstotkov v primerjavi z rezervoarji s fiksnim pokrovom brez notranjega plavajočega pokrova.

(7) Ne glede na določbe četrtega odstavka tega člena je za tekoče organske snovi, ki imajo lastnosti iz 1. točke prvega odstavka tega člena in niso tekoče organske snovi z lastnostmi iz 2. do 4. točke prvega odstavka tega člena, je dovoljeno skladiščenje v rezervoarjih s fiksnim pokrovom celotne prostornine manj kakor 300 m³ brez priključitve rezervoarja na zbirni plinski vod ali na napravo za čiščene odpadnih plinov.

(8) Če so skladiščni rezervoarji postavljeni in obratujejo nadzemno, mora upravljavec naprave zagotoviti, da:

- je zunanja stena in streha premazana z barvnim premazom, ki trajno odbija vsaj 70 odstotkov toplotnega sevanja,
- se plini in hlapi, ki iz izstopajo iz tlačno-razbremenilnih armatur in naprav za praznjenje, odvajajo v zbirni plinski vod ali v napravo za čiščenje odpadnih plinov, če je to varnostno-tehnično izvedljivo,
- se odpadni plini, do katerih prihaja pri pregledih ali čiščenju skladiščnih rezervoarjev, odvajajo v napravo za naknadno zgorevanje ali pa so potrebni enakovredni ukrepi za preprečevanje in zmanjševanje emisije snovi.

36. člen

(preprečevanje in zmanjševanje emisije obstojnih snovi)

Če so v odpadnih plinih obstojne snovi, ki se biološko akumulirajo, kot so dioksini in furani ali druge podobne organske spojine, ki so zelo težko biološko razgradljive ali so strupene ali za okolje kako drugače posebej škodljive, pa v tej uredbi niso navedene v zvezi z mejnimi vrednostmi emisije snovi, mora upravljavec naprave ob upoštevanju in z uporabo tehnik, ki so enakovredne najboljšim referenčnim razpoložljivim tehnikom, zagotoviti čim manjšo emisijo teh spojin ali njihovo nadomestitev v surovinah in izdelkih z manj škodljivimi.

VIII. OBRATOVALNI MONITORING EMISIJE SNOVI

37. člen

(obratovalni monitoring emisije snovi)

(1) Upravljavec naprave mora zagotoviti izvajanje obratovalnega monitoringa emisije snovi in v njegovem okviru zagotoviti izvajanje:

1. prvih meritev,
2. občasnih ali trajnih meritev emisije snovi in
3. ocenjevanje dodatne in celotne obremenitve na območju vrednotenja, če je ocenjevanje kakovosti zunanjega zraka za napravo določeno v okoljevarstvenem dovoljenju.

(2) Za izvajanje obratovalnega monitoringa emisije snovi mora upravljavec naprave zagotoviti merilna mesta emisije snovi, ki so dovolj prostorna in dostopna za namestitve merilne opreme ter načrtovana in izbrana tako, da so rezultati meritev reprezentativni za emisijo snovi iz naprave in v skladu s standardi, ki urejajo preskusne metode na področju merjenja snovi v odpadnih plinih in njihovih pretokov.

(3) Upravljavec naprave mora zagotoviti, da se izvaja obratovalni monitoring emisije snovi v skladu s programom obratovalnega monitoringa emisije snovi, ki ga je ministrstvo določilo v okoljevarstvenem dovoljenju.

(4) Za naprave, za katere ni treba pridobiti okoljevarstvenega dovoljenja, mora upravljavec naprave zagotoviti, da se izvaja obratovalni monitoring emisije snovi v skladu s s programom obratovalnega monitoringa emisije snovi iz predpisa, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja.

(5) Upravljavec naprave mora posredovati poročilo o izvedbi obratovalnega monitoringa emisije snovi ministrstvu v rokih in na način, ki sta določena v predpisu, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja.

38. člen

(prve meritve)

(1) Upravljavec naprave mora zagotoviti izvedbo prvih meritev ne prej kakor 3 mesece in najpozneje po 9 mesecih po začetku obratovanja naprave ali najpozneje 3 mesece po izvedbi večje spremembe naprave.

(2) Prvih meritev ni treba izvajati na izpustih ali za snovi, za katere je predpisano ali zagotovljeno merjenje emisije snovi na podlagi trajnih meritev.

(3) Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena lahko ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi, da prvih meritev ni treba izvajati, če je iz predloga programa obratovalnega monitoringa emisije snovi, ki ga je upravljavec naprave priložil k vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, razvidno, da se emisija snovi lahko oceni iz sestave surovin ali goriv, ki se uporabljajo v napravi, ter iz listin o izvedenem postopku ugotavljanja skladnosti in gre za napravo, ki se tipsko preskuša v proizvodnem procesu.

39. člen

(občasne meritve)

(1) Upravljavec naprave mora zagotoviti izvajanje občasnih meritev za emisijo snovi iz naprave vsako tretje leto, razen če za posamezno napravo poseben predpis, ki ureja emisijo snovi iz te naprave, ne določa drugače.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka se izvajajo občasne meritve za posamezno snov:

- dvakrat letno za snov, za katere se v skladu s to uredbo morajo izvajati trajne meritve, na posameznih izpustih naprave, kjer trajnih meritev ni mogoče zagotoviti zaradi tehničnih razlogov,
- enkrat na leto za snov, katere največji masni pretok iz naprave je večji od petkratnika mejnega masnega pretoka, pri čemer se občasne meritve izvajajo na izpustih, kjer največji masni pretok tega izpusta presega mejni masni pretok te snovi,
- vsako peto leto za snov, če je največji masni pretok iz naprave enak ali manjši od mejnega masnega pretoka, razen če je za to snov določena mejna koncentracija na podlagi Priloge 10 te uredbe ali posebnega predpisa, ki ureja emisijo snovi iz posamezne naprave.

(3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka je treba zagotoviti izvajanje občasnih meritev vsako peto leto za naprave, ki obratujejo samostojno ali so del druge naprave in so namenjene proizvodnji toplote ali elektrike ali oskrbi tekočih ali plinastih goriv, stisnjenega zraka ali vode, če obratovalni čas ne presega 300 ur letno in se za napravo vodi obratovalni dnevnik, iz katerega je razviden čas obratovanja naprave.

(4) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena občasnih meritev ni treba izvajati za snovi, za katere zagotovljeno merjenje emisije snovi na podlagi trajnih meritev.

(5) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena občasnih meritev ni treba izvajati na napravi, katere največji masni pretok iz naprave je enak ali manjši od mejnega masnega pretoka in je na podlagi sestave neочиščenega odpadnega plina možno izključiti prekoračitev mejnega masnega pretoka.

(6) Upravitelj naprave mora zagotoviti, da se občasne meritve prvič opravijo najpozneje 3 leta po začetku obratovanja naprave ali najpozneje 2 leti po zaključku prvih meritev, kar je prej.

40. člen
(trajne meritve)

(1) Če je zaradi emisije snovi največji masni pretok celotnega prahu iz naprave večji od 1.000 g/h in enak ali manjši od 3.000 g/h, mora upravitelj naprave zagotoviti, da je naprava na vseh njenih pomembnih izpušnih opremljena z merilnimi napravami za trajno merjenje in prikazovanje pravičnega delovanja obratovanja naprav za čiščenje odpadnih plinov.

(2) Če je zaradi emisije snovi največji masni pretok celotnega prahu iz naprave večji od 3.000 g/h, mora upravitelj naprave zagotoviti, da je naprava na vseh njenih pomembnih izpušnih opremljena z merilnimi napravami za trajno merjenje in prikazovanje koncentracije celotnega prahu.

(3) Če so zaradi emisije snovi iz naprave v masnem pretoku celotnega prahu anorganski delci ali snovi iz I. nevarnostne skupine organskih snovi ali rakotvorne snovi, mora upravitelj naprave zagotoviti, da je naprava na vseh njenih pomembnih izpušnih opremljena z merilnimi napravami za trajno merjenje in prikazovanje koncentracije celotnega prahu, če je največji masni pretok celotnega prahu iz naprave več kakor petkrat večji od enega od mejnih masnih pretokov, ki so določeni za anorganske delce, snovi iz I. nevarnostne skupine organskih snovi in rakotvorne snovi.

(4) Upravitelj naprave mora zagotoviti, da je naprava na vseh njenih pomembnih izpušnih opremljena z merilnimi napravami za trajno merjenje in prikazovanje koncentracije posamezne anorganske snovi v plinastem stanju, če največji masni pretok iz naprave te anorganske snovi v plinastem stanju presega naslednje vrednosti:

- 30.000 g/h za žveplov dioksid,
- 30.000 g/h za dušikov monoksid in dušikov dioksid, izražen kot dušikov dioksid,
- 5.000 g/h za ogljikov monoksid, če gre za zgorevanje goriv,
- 100.000 g/h za ogljikov monoksid, če ne gre za zgorevanje goriv,
- 300 g/h za fluor in njegove plinaste anorganske spojine, izražene kot fluorovodik (HF),
- 1.500 g/h za plinaste anorganske spojine klora, izražene kot klorovodik (HCl),
- 300 g/h za klor,
- 300 g/h za vodikov sulfid.

(5) Če se v odpadnih plinih trajno meri koncentracija žveplovega dioksida, mora upravitelj naprave zagotoviti, da se ugotovi koncentracija žveplovega trioksida med kalibracijo merilnika, njeno vrednost pa se vključi v izračune rezultatov meritev.

(6) Če je iz rezultatov meritev koncentracij dušikovega dioksida razvidno, da je njegov delež v emisiji dušikovega monoksida manj kakor 10 odstotkov, se trajno merjenje dušikovega dioksida lahko opusti, njegov delež pa se samo izračunava.

(7) Upravitelj naprave mora zagotoviti, da je naprava na vseh njenih pomembnih izpušnih opremljena z merilnimi napravami za trajno merjenje in prikazovanje koncentracije celotnega organskega ogljika, če največji masni pretok organskih snovi iz naprave presega naslednje vrednosti, izražene kot celotni organski ogljik:

- 1.000 g/h za snovi iz I. nevarnostne skupine organskih snovi in
- 2.500 g/h za celotne organske snovi, razen če je s posebnim predpisom, ki ureja emisijo snovi iz naprave, drugače določeno.

(8) Upravitelj naprave mora zagotoviti, da je naprava na vseh njenih pomembnih izpušnih opremljena z merilnimi napravami za trajno merjenje in prikazovanje koncentracije živega srebra in njegovih spojin, izraženih kot Hg, če največji masni pretok živega srebra in njegovih spojin iz naprave presega 2,5 g/h, razen če je koncentracija živega srebra in njegovih spojin v odpadnih plinih manjša od 20 odstotkov mejne koncentracije, določene za te anorganske delce.

(9) Upravitelj naprave mora zagotoviti, da je naprava na vseh njenih pomembnih izpušnih opremljena z merilnimi napravami za trajno merjenje in prikazovanje koncentracije snovi iz I. in II. nevarnostne skupine organskih snovi ali rakotvornih snovi, če je največji masni pretok vsote teh snovi iz naprave več kakor petkrat večji od enega od mejnih masnih pretokov teh snovi in če je za tako merjenje upravitelju naprave merilna oprema na trgu dosegljiva.

(10) Pomemben izpust naprave je izpust, na katerem največji masni pretok snovi presega vrednosti iz drugega, tretjega, četrtega, sedmega, osmega in devetega odstavka tega člena, razen če se izpust uporablja vsako leto manj kakor 500 ur. Za pomembne izpuste se štejejo tudi vsi izpusti naprave, katerih vsota masnih pretokov je 90 odstotkov največjega masnega pretoka naprave.

(11) Če obratovanje naprave ne zagotavlja predvidljivega masnega pretoka snovi iz naprave ali če je pri obratovanju naprav za čiščenje odpadnih plinov možno predvideti motnje, lahko ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi izvajanje trajnih meritev, čeprav največji masni pretok snovi iz naprave ne dosega vrednosti, pri katerih je treba na podlagi določb iz prejšnjih odstavkov tega člena zagotoviti izvajanje trajnih meritev.

(12) Naprave, pri katerih je treba zagotavljati trajno merjenje koncentracije snovi, morajo biti opremljene s pripravami za merjenje in vrednotenje, ki trajno merijo in beležijo obratovalne parametre, ki so potrebni za vrednotenje trajnih meritev, kot so temperatura odpadnih plinov, prostorninski pretok odpadnih plinov, vsebnost vlage, tlak ali vsebnost kisika.

41. člen
(odstopanje od programa obratovalnega monitoringa)

(1) Ministrstvo lahko na podlagi vloge upravitelja naprave za okoljevarstveno dovoljenje ali njegovo spremembo odobri opustitev ali spremembo načina izvajanja meritev za posamezno snov v odpadnih plinih, če se spremenijo pogoji, ki so s to uredbo določeni za njihovo izvajanje.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora vsebovati poročilo o meritvah emisije snovi in mnenje izvajalca monitoringa, iz katerega je razvidno, da je zahtevana sprememba programa obratovalnega monitoringa upravičena.

(3) Ministrstvo lahko upravitelju naprave v okoljevarstvenem dovoljenju določi za napravo spremembo programa obratovalnega monitoringa, če na podlagi poročil o obratovalnem monitoringu ali podatkov o tehnološkem procesu ugotovi, da so se spremenili pogoji za izvajanje občasnih ali trajnih meritev.

(4) Za spremembo načina izvajanja meritev iz prvega odstavka tega člena se šteje tudi:

- omejitev trajnih meritev na eno samo vodilno snov v odpadnih plinih, če so onesnaževala zraka v odpadnem plinu v nespremenljivem medsebojnem razmerju,
- opustitev trajnih meritev za posamezne snovi v odpadnih plinih, če je mogoče z drugimi preizkusi, npr. s trajnim preverjanjem učinkovitosti naprav za preprečevanje in zmanjševanje emisije, kot je merjenje temperature kurišča pri termičnem naknadnem zgorevanju namesto meritev masne koncentracije organskih snovi, ali merjenje tlačne razlike pri filtrskih

izločevalnikih namesto meritve masne koncentracije delcev v odpadnih plinih, preverjanjem sestave goriv ali vhodnih surovin ali procesnih pogojev, z zadostno zanesljivostjo ugotoviti doseganje mejnih vrednosti emisije snovi,

- opustitev trajnih meritev obratovalnih parametrov, če ti parametri v skladu z izkušnjami le malo nihajo, so za oceno emisije snovi nepomembni ali če jih je mogoče z zadostno zanesljivostjo določiti na kak drug način,
- opustitev občasnih meritev za posamezno snov v odpadnih plinih, če za posamezne izpuste naprave iz rezultatov drugih preskusov, kot je ugotavljanje učinkovitosti naprav za preprečevanje in zmanjševanje emisije snovi, merjenje sestave goriv ali vhodnih surovin ali pogojev, pri katerih poteka proces v napravi, izhaja, da mejne vrednosti emisije snovi niso presežene,
- opustitev občasnih meritev za posamezno snov v odpadnih plinih, če se merjenje te snovi v odpadnih plinih izvaja kot trajna meritev.

IX. NAPRAVA ZA ČIŠČENJE ODPADNIH PLINOV

42. člen

(poslovnik za naprave za čiščenje odpadnih plinov)

(1) Če se odpadni plini iz naprave obdelujejo v napravi za čiščenje odpadnih plinov, mora upravljavec naprave zagotoviti, da naprava za čiščenje odpadnih plinov obratuje v skladu s poslovnikom.

(2) Poslovnik iz prejšnjega odstavka mora obsegati:

1. podatke o upravljavcu naprave,
2. podatke o izvoru odpadnih plinov, ki se na napravi čistijo,
3. podatke pri ravnanju z odpadki, ki nastajajo pri čiščenju odpadnih plinov,
4. podatke o delovanju naprave za čiščenje odpadnih plinov:
 - opis tehnike čiščenja z navedbo kemikalij, ki se uporabljajo pri čiščenju,
 - opis vrste in lastnosti posameznih delov naprave in njihovega delovanja ter
 - učinek čiščenja, predviden po projektu,
5. navodila za obratovanje in vzdrževanje naprave za čiščenje odpadnih plinov,
6. navodila za nadzor nad delovanjem naprave za čiščenje odpadnih plinov ter merjenje in vrednotenje pravilnega delovanja naprave za čiščenje odpadnih plinov,
7. navodila za ukrepe, s katerimi se ob nepravilnem delovanju vzpostavijo pravilni tehnološki pogoji čiščenja,
8. navodila za vodenje in shranjevanje obratovalnega dnevnika,
9. podatke o delovnih mestih, potrebnih za obratovanje naprave in vodenje obratovalnega dnevnika,
10. ime in naslov osebe, odgovorne za obratovanje in vzdrževanje naprave za čiščenje odpadnih plinov.

(3) Poslovnik iz prvega odstavka tega člena mora imeti naslednje priloge:

1. projekt izvedenih del naprave za čiščenje odpadnih plinov, na podlagi katerega je izdano uporabno dovoljenje,
2. projekt za obratovanje in vzdrževanje naprave za čiščenje odpadnih plinov,
3. pregledno stanje sistema čiščenja odpadnih plinov z označbo merilnih mest, kjer je treba zagotavljati meritve v okviru obratovalnega monitoringa emisije snovi,
4. kalibracijske certifikate za merilne naprave za izvajanje trajnih meritev,
5. kopijo okoljevarstvenega dovoljenja.

43. člen

(obratovalni dnevnik naprave za čiščenje odpadnih plinov)

(1) Upravljavec naprave za čiščenje odpadnih plinov mora ne glede na velikost naprave zagotoviti vodenje obratovalnega dnevnika.

(2) V obratovalni dnevnik iz prejšnjega odstavka se dnevno vpisujejo vsa opravljena dela pri obratovanju in vzdrževanju naprave za čiščenje odpadnih plinov, rezultati merjenja delovanja tehnologije čiščenja in vsi izredni dogodki, ki nastanejo med obratovanjem zaradi drugačne sestave odpadnih plinov, okvar ali drugih prekinitev obratovanja naprave in njihov čas trajanja.

(3) Za vodenje obratovalnega dnevnika skrbi oseba, odgovorna za obratovanje in vzdrževanje naprave za čiščenje odpadnih plinov.

(4) Obratovalni dnevnik je treba voditi v obliki vezane knjige z oštevilčenimi stranmi.

(5) Obratovalni dnevnik iz prejšnjega odstavka lahko nadomesti računalniško vodena evidenca opravljenih del pri obratovanju in vzdrževanju naprave za čiščenje odpadnih plinov, če je način vodenja in oblika te računalniško vodene evidence določena v okoljevarstvenem dovoljenju.

X. IZMENJAVA INFORMACIJ

44. člen

(izmenjava informacij)

(1) V skladu s predpisi, ki urejajo poslovno tajnost, si ministrstvo z upravnimi organi drugih držav članic Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU), pristojnim za kakovost zunanjega zraka, in Komisijo EU izmenjuje informacije o izkušnjah in znanju, povezanih z ukrepi za preprečevanje in zmanjševanje onesnaževanja zunanjega zraka, kakor tudi o tehničnih postopkih in opremi ter o mejnih koncentracijah snovi v zunanjem zraku in mejnih vrednostih emisije snovi.

(2) Pri izmenjavi informacij iz prejšnjega odstavka ministrstvo zagotovi upravnim organom drugih držav članic EU, pristojnim za kakovost zunanjega zraka, enak obseg in kakovost informacij, kakor so na voljo državljanom Republike Slovenije.

XI. POSEGI V PROSTOR

45. člen

(pridobitev gradbenega dovoljenja za novo napravo ali spremembo naprave)

(1) Če je treba zaradi obratovanja naprave ali večje spremembe v njenem obratovanju zgraditi gradbeni inženirski objekt ali stavbo, ki je naprava po tej uredbi, in je v skladu s to uredbo za njeno obratovanje ali za njeno spremembo treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, ga je treba pridobiti pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja.

(2) Če je treba zaradi obratovanja naprave ali večje spremembe v njenem obratovanju zgraditi gradbeni inženirski objekt ali stavbo, ki je naprava po tej uredbi, in je za njeno obratovanje ali za njeno spremembo potrebna presoja vplivov na okolje v skladu s predpisom, ki ureja vrste posegov v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje, je treba pridobiti okoljevarstveno soglasje pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja.

(3) Če za obratovanje naprave ali za njeno spremembo po tej uredbi ni treba pridobiti okoljevarstvenega dovoljenja in zaradi posega v okolje zaradi gradnje naprave ali njene spremembe ni treba pridobiti okoljevarstvenega soglasja, je treba pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja pridobiti strokovno oceno vplivov emisije snovi v zrak iz naprave.

(4) Iz strokovne ocene vplivov emisije snovi v zrak iz naprave morajo biti razvidni:

- firma in sedež upravljavca naprave,
- kraj naprave,
- vrsta naprave,
- uvrstitev naprave v eno od skupin iz seznama naprav iz priloge 4 k tej uredbi,
- opis tehnološkega procesa v napravi, ki vpliva na emisijo snovi,
- opis spremembe naprave, če gre za gradnjo zaradi spremembe naprave,
- mejne vrednosti za emisijo snovi, ki jih je treba upoštevati pri obratovanju naprave,
- obseg prvih meritev emisije v zrak, če so za napravo predpisane,
- poudarki, ki jih je treba v zvezi z emisijo snovi upoštevati pri poročilu o izvedenih prvih meritvah,
- obseg obratovalnega monitoringa emisije snovi.

(5) Strokovno oceno vplivov emisije snovi v zrak iz naprave lahko izdela samo pravna ali fizična oseba, ki v skladu s predpisom, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, pridobila pooblastilo za izvajanje prvih meritev in obratovalnega monitoringa, ali osebe, ki je v skladu z zakonom imenovana za izvedenca za okolje za vplive na okolje zaradi emisije snovi v zrak.

(6) Strokovno oceno vplivov emisije snovi v zrak iz naprave je treba izdelati na obrazcu, ki ga objavi ministrstvo na svojih spletnih straneh.

(7) Izdelovalec strokovne ocene vplivov emisije snovi v zrak iz naprave mora strokovno oceno, ki jo je predal investitorju zaradi namena pridobitve gradbenega dovoljenja, poslati ministrstvu v elektronski obliki.

(8) O strokovnih ocenah vplivov emisije snovi v zrak iz prejšnjega odstavka ministrstvo vodi evidenco.

XII. NADZOR

46. člen

(inšpekcijski nadzor)

Nadzor nad izvajanjem te uredbe opravlja inšpekcija, pristojna za varstvo okolja.

47. člen

(prekrški)

(1) Z globo od 4.000 eurov do 40.000 eurov se za prekršek kaznuje upravljavec naprave, ki je pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, če ravna v nasprotju z določbami 5., 6., 33., 34., 35., 36., 37., 38., 39., 40., 42., 43. in 49. člena te uredbe.

(2) Z globo od 40 eurov do 1.200 eurov se za prekršek kaznuje upravljavec naprave, ki je fizična oseba, če upravlja objekte za vzrejo živali v nasprotju z določbami 5. in 6. člena te uredbe.

(3) Z globo od 1.200 eurov do 4.100 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba upravljavca naprave.

XIII. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

48. člen

(začetek uporabe nekaterih določb te uredbe)

(1) Določbe 20. člena te uredbe v zvezi z ugotavljanjem čezmerne obremenitve okolja zaradi emisije snovi se začnejo uporabljati 1. januarja 2008.

(2) Določbe 39. člena te uredbe v zvezi z izvajanjem občasnih meritev se začnejo uporabljati 1. januarja 2008, pri čemer je treba za obstoječe naprave izvesti prvič meritve v letu 2008, če se izvajajo vsako leto, v letu 2009, če se izvajajo vsako tretje leto, in v letu 2010, če se izvajajo vsako peto leto. Do 1. januarja 2008 se v zvezi z izvajanjem občasnih meritev uporabljajo določbe Uredbe o emisiji snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja (Uradni list RS, št. 73/94, 68/96, 109/01 in 41/04 - ZVO-1).

(3) Določbe 40. člena te uredbe v zvezi z izvajanjem trajnih meritev se začnejo uporabljati 1. januarja 2008.

(4) Do izdaje predpisa, ki ureja emisije snovi, ki povzročajo vonjave, se določbe te uredbe v zvezi z emisijo snovi, ki povzročajo vonjave, in v zvezi s kakovostjo zunanjega zraka ne uporabljajo za naprave, ki se uvrščajo v eno od skupin naprav, ki so v preglednici iz priloge 4 te uredbe označene s številkami od 7.1 do 7.29, od 8.5 do 8.7 in 8.13.

(5) Do izdaje predpisa, ki ureja emisije snovi iz območja za pridobivanje mineralnih surovin, se določbe te uredbe v zvezi s pridobitvijo okoljevarstvenega dovoljenja in v zvezi s kakovostjo zunanjega zraka ne uporabljajo za naprave, ki se uvrščajo v skupini naprav, ki sta v preglednici iz priloge 4 te uredbe označeni s številkami 2.1 in 2.2.

(6) Do rokov iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena se za ugotavljanje čezmerne obremenitve okolja zaradi emisije snovi uporabljajo določbe 9. člena in za izvajanje trajnih meritev določbe 14. člena Uredbe o emisiji snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja (Uradni list RS, št. 73/94, 68/96, 109/01 in 41/04 - ZVO-1).

49. člen

(prilagoditev obstoječih naprav)

(1) Upravljavec obstoječe naprave, za katero pogoje v zvezi z emisijo snovi določa predpis, ki ureja mejne vrednosti emisije hlapnih organskih spojin v zrak iz naprav, v katerih se uporabljajo organska topila, ali predpis, ki ureja mejne vrednosti emisije halogeniranih hlapnih organskih spojin v zrak iz naprav, v katerih se uporabljajo organska topila, mora najpozneje do 31. oktobra 2007 pridobiti za obratovanje naprave okoljevarstveno dovoljenje, pri čemer se za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječo napravo upoštevajo zahteve iz teh dveh predpisov.

(2) Upravljavec obstoječe naprave mora za napravo, za katero je treba v skladu s to uredbo pridobiti okoljevarstveno dovoljenje:

1. najpozneje do 31. decembra 2008 predložiti ministrstvu:

- predlog območja vrednotenja in

- predlog merilnih mest za ocenjevanje obremenitve;
 - 2. najpozneje do 31. julija 2009 predložiti ministrstvu predlog programa ocenjevanja celotne obremenitve, katerega skladnost z določbami te uredbe potrdi ministrstvo z upravno odločbo;
 - 3. najpozneje do 31. decembra 2009 zagotoviti izvajanje ukrepov za preprečevanje in zmanjševanje emisije snovi iz 33., 34., 35. in 36. člena te uredbe;
 - 4. najpozneje do 31. decembra 2010 prilagoditi obratovanje naprave v zvezi z mejnimi vrednostmi zahtevam, določenim s to uredbo za nove naprave;
 - 5. najpozneje do 31. julija 2011 predložiti ministrstvu:
 - oceno celotne obremenitve vključno z obrazložitvijo izračuna rezultatov ocene celotne obremenitve,
 - oceno dodatne obremenitve vključno z obrazložitvijo izračuna rezultatov ocene obremenitve;
 - 6. najpozneje do 31. decembra 2011 pridobiti za obratovanje naprave okoljevarstveno dovoljenje, pri čemer se za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječo napravo uporabljajo določbe te uredbe, ki se nanašajo na podaljšanje okoljevarstvenega dovoljenja.
- (3) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka mora upravljavec obstoječe naprave zagotoviti prilagoditev obratovanja obstoječe naprave v zvezi z mejnimi vrednostmi emisije snovi določbam te uredbe in za obratovanje celotne obstoječe naprave pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, če nastane zaradi posegov v napravo po uveljavitvi te uredbe na napravi večja sprememba.
- (4) Upravljavec obstoječe naprave iz 35. člena te uredbe mora najpozneje do 31. decembra 2007 vzpostaviti evidenco vseh črpalk, sistemov za komprimiranje, tesnil, prirobničnih spojev in zapornih elementov ter v tej evidenci beležiti redna vzdrževalna dela do zamenjave teh sklopov obstoječe naprave z najboljšimi referenčnimi razpoložljivimi tehnikami.
- (5) Ne glede na določbe drugega in tretjega odstavka tega člena pri obstoječih napravah ni treba zagotoviti izpolnjevanja določb te uredbe o višini odvodnika, če so izpolnjene zahteve te uredbe glede kakovosti zunanjega zraka.
- (6) Do prilagoditve obstoječih naprav v skladu s 4. točko drugega odstavka tega člena se za mejne vrednosti emisije snovi za obstoječe naprave uporabljajo določbe 3., 4., 5., 6., 7., 17., 18., 19., 20., 21. in 22. člena in priloge Uredbe o emisiji snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja (Uradni list RS, št. 73/94, 68/96, 109/01 in 41/04 - ZVO-1).

50. člen

(prilagoditev v zvezi z izvajanjem drugih upravnih postopkov)

- (1) V postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, ki ga morajo upravljavci obstoječih naprav pridobiti v skladu s predpisom, ki ureja obratovanje naprav, ki se uvrščajo med naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, se morajo v zvezi z emisijo snovi upoštevati zahteve in pogoji te uredbe, pri čemer se do roka iz 5. točke drugega odstavka prejšnjega člena v postopku izdaje tega okoljevarstvenega dovoljenja zahteve te uredbe v zvezi s kakovostjo zunanjega zraka zaradi emisije snovi iz naprave ne upoštevajo.
- (2) V postopkih izdaje okoljevarstvenih dovoljenj za nove naprave in v postopkih izdaje okoljevarstvenih dovoljenj pri večjih spremembah obstoječih naprav, začelih do 31. decembra 2007, se zahteve te uredbe v zvezi s kakovostjo zunanjega zraka zaradi emisije snovi iz naprave ne upoštevajo.

51. člen

(prenehanje veljavnosti)

Z dnem uveljavitve te uredbe prenehata veljati Uredba o emisiji snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja (Uradni list RS, št. 73/94, 68/96, 109/01 in 41/04 - ZVO-1) in Uredba o emisiji snovi v zrak iz lakirnic (Uradni list RS, št. 73/94 in 41/04 - ZVO-1).

52. člen

(začetek veljavnosti)

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00719-15/2007/6

Ljubljana, dne 29. marca 2007

EVA 2006-2511-0041

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik